DIREKT AKTION

NR 1 (15) FEBRUARI-APRIL 1999 15 kr
SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

INNEHÅLL

nr 1/99

Handikappade aktivister slår till mot lokaltrafiken

Foto: Sofie Montell

Tänk dig ett land där en minoritet av medborgarna aktivt förtrycks och diskrimineras i alla möjliga sammanhang. Denna grupp av människor får till exempel bara gå in i vissa postkontor, banker, restauranger, biografer och konserthallar.

De får inte använda allmänna kommunikationsmedel

I Stockholm har en grupp unga aktivister med blockader, flygladsutdelningar och symboliska begravningar gått till handling för att kräva sina rättigheter. Direkt Aktion har träffat Micke, rullstolsburen och aktiv i Unga rörelsehindrade.

Läs mer på sid 4-6

Kapitalismens brott

De senaste diskussionerna angående de upplysningskampanj om kommunismens brott lämnar frågeställningen om det inte finns viktigare saker att sätta i ljuset. D.A. provar med kapitalismen.

Läs mer på sid 8-10

Änglars drömliv

En film med klassperspektiv men utan den vanliga grabbiga stämningen som man ofta finner i den typen av filmer.

Läs mer på sid 21.

SAC:s förhandlingssekreterare om

Öberg och klasskriget från ovan

Läs på sid 16

red

Nollfemnollnoll

5:00 visar klockradion en måndag i svenska vintern. Ut i kylan bland höghus och betong, sedan in i tunnelbanans värme, skönt att somna om. Vaknar av att en gubbe med surt ansikte vill sätta sig på sätet mitt emot. Alldeles för snart stannar tunnelbanan och sömndruckna människor tränger sig uppför rulltrappan vid en av Stockholms större tunnelbanestationer.

Utanför utgången ligger ett stort underjordiskt torg, det luktar fränt av människa. Sedan flera år tillbaka har detta varit sovplats för några av stadens många hemlösa. Flera knyten ligger ihoprullade utanför varmluftsgallren, de kikar upp på de förbipasserande genom stora rockar. Det får en att tänka på amerikanska storstadsfilmer, men det har ju alltid varit en främmande bild.

Framme på arbetsplatsen är det tyst, klockan är i alla fall sex på morgonen. Brevbärare rullar tyst gallervagnar med post bland sorteringsfacken. Det är en vecka kvar till lön, den sista veckan är alltid längst. De anställda samtalar lågt med sina arbetskamrater, en hel del lämnas dock utanför. Det är lite som att vara tillbaka på mellanstadiet i skolan. Bästisar och gäng, vissa är töntar och alla vill vara kompis med hockey-hjälten.

Ut i kylan igen, vagnen är överfull med brev, paket och tidningar till invånarna på Kungsholmen, Stockholms pensionärtätaste stadsdel.

Med en näve post och en famn med reklam kommer jag in i porten. Det är vackra trappuppgångar, bakom tunga ekdörrar bor överstar, direktörer och överläkare. Dagens industri och Ny Teknik dominerar bland tidningarna men hack i häl ligger Privata Affärer och den kristna tidningen Dagen.

Konsultföretag finns det gott om tillsammans med kapitalplacerare och revisionsbyråer. Det värker lite i armarna men värmen från lokalen gör att allt känns rätt bra. Gemenskapen blir lite starkare när det värsta är över. Konversationen är lättad, som när man genomfört nåt svårt tillsammans.

När snön knarrar under fötterna på vägen hem, har ett par av brevbärarna slunkit in på den lokala puben efter jobbet. Ner i underjorden igen, de som tidigare låg i dvala i skuggorna vandrar nu tyst omkring för att hålla värmen. Innanför dörrarna står två väktare. Dom håller koll. Stockholms Lokaltrafiks nya Vagn 2000 glider ljudlöst upp genom tunneln samtidigt som tåget rakt över perrongen inte får upp dörrarna, det är gammalt och utan fet budget.

Sömnen smyger sig på efter en lång ar betsdag som snart gör sig till känna i axlar och knän. Efter en stund stiger en ung man på tåget med gamla kläder och sliten kropp. Han kliver fram till ett bås och hans väl använda fras får alla i vagnen att uppmärksamma vad som är på gång. En del dyker djupt ner i sina tidningar och andra stirrar stumt ut genom fönstret. En och annan har vänligheten att bedöva sitt samvete och samtidigt bidra med en liten del för att förbättra mannens ekonomi. Tunnelbanan kastar sig vidare genom mörkret.

Konsums gröna anlete stirrar ut över förortstorget som är vitt av rimfrost. Igenbommade affärer ser dystert svarta ut mot den ljusa lokala pizzerian. Inne i affären är varorna prydligt uppradade, ögonen faller på välkända produkter som gång efter gång i otaliga TV-reklamer har präntats djupt in i minnet. Blåvitt hamnar snabbt i skymundan bakom Gevalia och Zoegas. En ung tjej sitter i kassan och ler trött mot kund efter kund. Det är skönt att snart vara hemma.

Posten ligger på golvet innanför dörren och det känns lite annorlunda när man vet vilket jobb som ligger bakom den. Soffan är lite väl mjuk för att inte inbjuda till sömn och det senaste avsnittet av "Vänner" pumpar hysteriskt ut skrattsalvor när ögonlocken till slut blir för tunga.

Varje gång det genomförs försämringar och nedskärningar, ofta i det tysta, ger det direkta effekter på människors liv. Höjda dagisavgifter, dyrare lokaltrafik, försämringar i arbetsrätten, nolltolerans, privatisering och sänkta bidrag. Allt detta är småsaker för den som har, men för den som lever i gränslandet får det oerhört stora konsekvenser. Att arbeta för att direkt förbättra människors vardag är riktigt jävla viktigt.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. I redaktionen: Dharana Favilla, Nina Lahtinen, Linda Wagenius, Martin Larsson, Matilda Köhlmark, Ulf Johansson, Christoffer Karlsson, Ola Brunnström, Karin Nyman, Erik Mellsjö, Mattias Pettersson, Mikael Boberg och Olle Svensson. Adressen är Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. Hemsida: http://www.geocities.com/CapitolHill/7931/ E-post: direkt.aktion@usa.net Skicka gärna in artiklar, insändare, kritik eller beröm. Att prenumerera kostar 80 kr för 6 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. Tryckt på Federativs Tryckeri. Nästa deadline: 1 april. ISSN 1403-381X

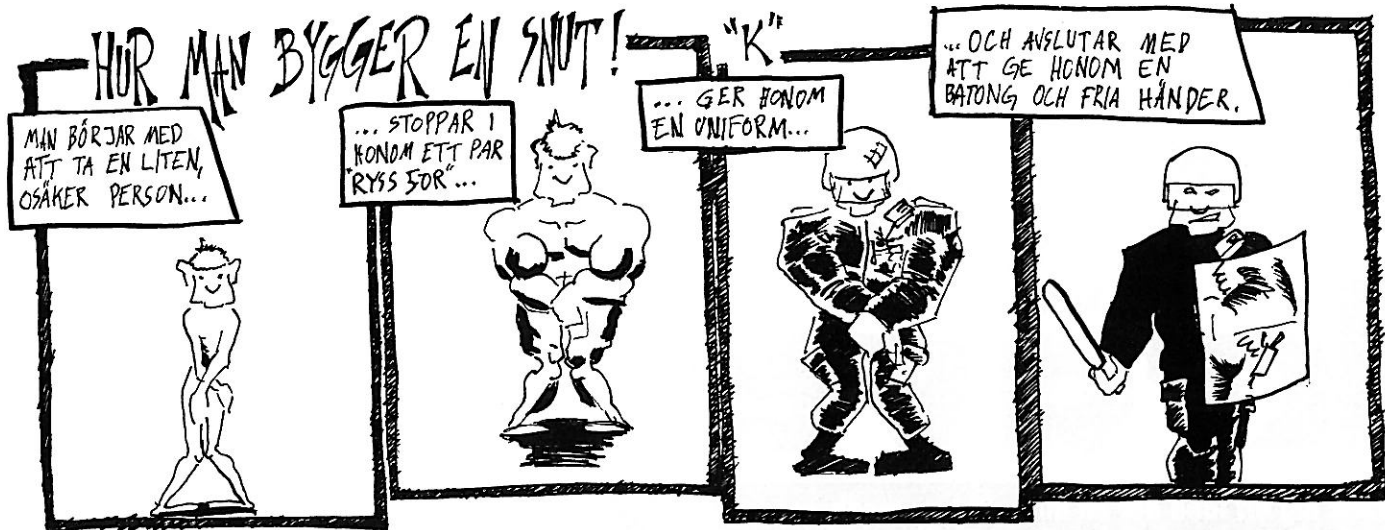
Hammarby- rädda oss

Aftonbladet är en rolig blaska som inte bara publicerar hotbilder mot allas vår favvis snut Claes "Kassler" Cassel (förtäres med fördel tillsammans med gotländsk senap). Bland annat har vi hittat en artikel om tioårige Michael Kenäinen som är svensk mästare i aktier. Förutom att D.A. ifrågasätter själva idén med att tävla om "vem-som-är-bäst-på-att-sno-åt-sig-de-pengar-som-vi-andra-har-jobbat-ihop", så tackar vi ändå tioårige Michael för att han visat alla hugade och självgoda kapitalistsvin var skåpet ska stå. Dessutom är Michael smartare än så: Han ser inte fram emot någon framtida börskarriär utan vill hellre bli fotbollsproffs.

D.A. uppmanar Hammarbys talangscouter att genast bege sig till Sandared, där Michael bor, och erbjuda grabben ett långtidskontrakt för att rädda oss andra från ännu en valp i utsugarbranchen.

Splittrade får

Det enda positiva med nazister och fascister är

deras stora behov av EN stark ledare och fascister och nazisters vilja att själva vara den ENDE starka ledaren. Detta leder allt som oftast till osämja och splittringar i deras olika partibildningar. Den senaste i raden är franska Nationella Fronten (ni vet dom som pröjsar Sverigedemokraternas valkampanjer) där den gamle starka ledaren Jean-Marie Le Pen utmanas av lika starka ledaren Bruno Mégret. Denna ovilja att enas kring en stark ledare har lett till att det i skrivande stund finns två Nationella Fronter med varsin stark ledare. Forsätter denna trend så har vi inom några årtionden lika många Nationella Frontar som antalet medlemmar. Och då borde också alla vara nöjda, fascisterna för att alla får vara sin egna starka ledare och vi slipper bry oss när dom börjar jaga varandra istället för algeriska invandrare.

Nationellt fiasko

Vi minns våra egna svenska nazisters försök att ena sig i EN organisation med den ENDE starke ledaren Christoffer Rangne, nämligen Nationella Alliansen. Som tur var så visade sig Rangne vara en mycket dålig stark ledare, kanske till och med en svag sådan. Nationella Alliansen hann inte mer än att åka till Trollhättan och få spö innan splittringen var ett faktum. Kanske är det en parentes, men Nationella Alliansen bildades faktiskt i Årsta Folkets Hus, vilket är samma lokaler som SUF:s nionde landsmöte höll till i (se sidan 14). Vi ung-syndikalister behöver dock inte oroa oss. Som tur var så utsågs ingen stark ledare. För all del inte några ledare överhuvud taget och SUF lär nog bestå ett tag till.

FEMINISM OCH MÄNS ANSVAR

Inför den 8:e mars, den internationella kvinnodagen, inbjuder vi till en heldag med föredrag och disskutioner om:

Feminism
våld i nära relationer
pornografi
homofobi
mansrollen
sexualitet

välkomna till Kafé 44 på Tjärhovsg. 46 klockan 12:00 Stockholm

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

(utdrag ur SUF:s principförklaring)

Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF), är en anarkosyndikalistisk ungdomsrörelse vars mål är ett förverkligande av den frihetliga socialismen. Under denna övergår produktionsmedlen i allas ägo och förvaltas av de arbetande.

Alla människor är lika värda och därför har ingen människa rätt att bestämma över någon annan. Alla samhällssystem och ideologier som förutsätter att en grupp människor skall styra en annan leder därför till förtryck. SUF kämpar emot dessa och är för ett helt jämlikt samhälle.

Det borgerliga demokratibegreppet är begränsat till det politiska livet. Den centralisering som en stat innebär, har gjort att man inte heller där har uppnått någon acceptabel demokrati. SUF vill ersätta den partipolitiska parlamentarismen med en verklig federalistisk demokrati som också innefattar de ekonomiska, sociala och kulturella områdena. Trots att vi inte erkänner lagarnas auktoritet inser vi att de vunna demokratiska fri- och rättigheterna måste försvaras och utvecklas.

SUF ser den direkta aktionen som medlet för att förändra samhället och levnadsvillkoren. Endast därigenom kan det självansvar utvecklas som är socialismens förutsättning.

Liksom det frihetligt socialistiska samhälle som syndikalisterna vill skapa, är även SUF uppbyggt efter den federalistiska principen. Denna innebär att alla som berörs av ett beslut har rätt att delta i det. Ingen får dock, i organisationens namn, handla i strid med gemensamt fattade beslut.

VILL DU LÄSA HELA PRINCIPFÖRKLARINGEN? BESTÄLL FRÅN SUF:S SAMORDNINGSGRUPP, BOX 633, 801 27 GÄVLE

Unga funkti[…] kräver sina […]

Tänk dig ett land där en minoritet av medborgarna aktivt förtrycks och diskrimineras i alla möjliga sammanhang.

Denna grupp av människor får till exempel bara gå in i vissa postkontor, banker, restauranger, biografer och konserthallar.

De får inte använda allmänna kommunikationsmedel (bussar, tåg, tunnelbanor och spårvagnar.)

De har inte ens samma möjlighet till utbildning och arbete som de andra invånarna, många skolor är helt stängda för dem och de tvingas att avsluta utbildningar de är kvalificerade för, innan de ens börjat.

Låter som ett läskigt land, låter som ett sånt där land vars varor vi PK- nördar skulle älska att bojkotta och vars ambassader vi högljutt skulle demonstrera mot. Men det gör vi inte.

För landet är, om nån nu inte fattat det, förstås Sverige.

Foto: Sofie Montell

Anser du att dina sinnen och olika extremiteter (armar, ben och sånt) fyller sin funktion hyfsat?

Vad trevligt. Men tänk då att du imorgon bitti när du ska korsa gatan på väg till skolan/jobbet/arbetsförmedlingen, glömmer att se dig för, yrvaken som du är. Förmodligen händer inget, men tänk om det faller sig så olyckligt att du blir påkörd av en bil, som klipper din rygg så att du förlamas från midjan.

Försöker du föreställa dig? Och just som du börjar komma över din besvikelse och ilska över att detta ska hända just dig och försöker börja leva livet igen så upptäcker du att en stor del av det nya livet kommer du få ägna åt att ansöka, kräva, gnälla, klaga, överklaga, fråga, be, kompromissa, tigga, fjäska för att få dina lagstadgade rättigheter uppfyllda.

Och när du inser att det många gånger inte hjälper, vad gör du då?

DA träffade Mikael Pettersson, rullstolsburen och ordförande i Unga Rörelsehindrade Stockholm som berättade mer om situationen för unga funktionshindrade. Det mesta verkar som vanligt handla om pengar och okunskap.

De som har till skyldighet att erbjuda dig olika hjälpmedlel, assistenter, bidrag, anpassningar etc, varierar mellan staten, kommunen, landstinget och försäkringskassan. Samordningen är ofta obefintlig och varje instans gör vad de kan för att bli av med så lite pengar som det bara går.

Två sätt som de flesta myndigheter använder sig av i alla möjliga sammanhang är dels att undanhålla information, dels att försvåra ansökningar och förhala tiden.

När det gäller att plocka pengar från funktionshindrade har dessa metoder visat sig vara utmärkta.

–Myndigheterna informerar om vad man *inte* har rätt till, men inte vad man har rätt till. De låter bli att svara på frågor och skickar bara vidare folk i byråkratilabyrinten, eller till handikapporganisationer, "fråga dem, de vet det här bättre än jag", får Mikael höra.

Kränkande

–Att tala med dessa myndighetspersoner känns många gånger som att slå huvudet i en vägg.

På så sätt blir många bidrag aldrig sökta och många anpassningar aldrig genomförda, kommunerna, stat och landsting blir något rikare och någras liv blir märkvärt fattigare.

–Att söka timmar till personlig assistent är direkt kränkande. Man måste vända ut och in på hela sitt liv och precis vad man gör varje dag och vilken tid. Och man måste överdriva sitt hjälpbehov upp till 90 % för att få så mycket hjälp man egentligen har behov av. Det trots att arbetslösheten nu är så hög att kostnaden för att anställa arbetslösa som personliga assistenter inte skulle bli särskilt mycket dyrare än att låta dem fortsätta vara arbetslösa.

Små förändringar – stora problem

Ett praktiskt exempel är skolorna. Enligt integrationsprogrammet skall alla skolor vara tillgängliga för alla, men verkligheten är långt därifrån, fastän det ofta rör sig om relativt små förändringar; en ramp, en hiss, en handikappanpassad toalett.

Det är förstås praktiskt omöjligt att åka runt och kolla tillgängligheten på lokalerna till alla de utbildningar man söker. Först när man kommer till skolan för att börja sin utbildning kan man se om det är möjligt att genomföra den.

Även om bara små justeringar krävs tar det månader, ja, år att få dem utförda. Först ska man få ut folk till platsen för att se vad som är problemet och vad som ska göras. Sedan ska någon avgöra om det är en nödvändig förändring. Sedan ska man se efter om det finns pengar att bekosta förändringen med. Sist ska det utföras. Och när saker sker för långsamt, på fel sätt eller inte alls så är det svårt att veta vad man ska vända sig, alla bara skjuter över en på varandra.

Samma problem uppkommer om man behöver ändra något i sin lä-

onshindrade rättigheter

Mikael talar på en aktion för funktionshindrades rätt till kollektivtrafiken

genhet. Det tar tre månader från det att man anmält att man vill göra en anpassning tills dess bostadanpassningen gör ett hembesök. Sedan får man göra en anmälan och då gör de en utredning.

När Mikael flyttade in i sin lägenhet fanns där en enda kökslåda. Det tog ett år för honom att få in ett par lådhurtsar. Men han kanske får vara glad att det inte var liftar som saknas, eftersom de behövs för att han ska kunna använda toaletten och ta sig i och ur sängen...

–Besluten fattas högt över våra huvuden där vi knappast har någon insyn, av personer som inte har några egna handikapp. Exempelvis har min kommundelsnämnd beslutat att bara låta folk söka pengar till att ta med sig en personlig assistent på en resa en gång per år. Alltså, även resor även inom landet. Men hur ska jag kunna sköta ett jobb eller ett uppdrag innom en förening om jag bara får göra en resa per år? Jag klarar mig inte utan assistans och har inte råd att bekosta den själv, säger Mikael.

Lagar utan tillämpning

Alla konventioner Sverige har skrivit på, och alla lagar och regler som stiftats till stöd för funktionshindrade ger ett snyggt ansikte utåt världen. Vilka som sedan verkligen efterlevs är en helt annan historia.

Det finns en 20 år gammal lag som säger att kollektivtrafiken ska vara handikappanpassad. Trappor upp till spårvagnar och pendeltåg är ju som alla sett rätt svåra att ta sig upp för bara med en fyra kilos bebis i en barnvagn. En fullvuxen människa i en eldriven rullstol får nog anställa en assistent i stil Arnold Schwartznegger för att kunna ta sig på. Samma sak med de flesta bussar. Tekniken att bygga liftar till nyssnämnda fordon fanns redan långt för 1979, så det är knappast där problemet ligger.

Lagbrytare

Tunnelbanan i Stockholm skulle väl gå an. Om det fanns något att spänna fast sin rullstol i, så att man inte riskerar att välta vid plötsliga inbromsningar (manuella rullstolar är väldigt tippvänliga för att man ska kunna forcera trottoarkanter). Och om det gick att ta sig ned på alla stationer. Förra året kom äntligen en hiss till Gamla Stan, en av Stockholms mest använda tunnelbanestationer och förmodligen den mest turisttäta. Innan dess fanns inte ens rulltrappor.

Ja ja, SL (Stockholms Lokaltrafik) kanske är alltför fattiga för att utrusta tåg och bussar med liftar (tror vi i och för sig inte, men i alla fall), då skulle man ju kunna tänka sig att eftersom de bryter mot lagen med alla dessa gamla fordon, så borde de i alla fall tänka sig för när de köper in nya. Men inte.

Den nya bussen som trafikerar till exempel linje fyra är väl i och för sig bättre än de traditionella. Med en mycket vältränad assistent och en stark rygg som klarar att man dunsar i marken med rullstolen när man ska av och starka armar att hålla rullstolen på rätt köl när bussen svänger, kan man nog genomföra en resa...

Den nya tunnelbanan som sattes in i våras och som orsakat massor av problem även för gående är inte heller någon hit. Vagnarna saknar mittstång, och där finns ingenting att hålla sig i eller luta sig mot, och ingen riktig plats för en rullstol om man inte vill blockera dörrarna. Den blir helt enkelt allt för osäker att åka med för en som sitter i rullstol.

Arbetsmarknaden är ett kapitel för sig. Förutom att funktionshindrade brottas med ungefär samma problem som de med icke-svenskklingande efternamn blir de många gånger direkt motarbetade av arbetsförmedlingen och försäkringskassan. Man dömer alltför snabbt ut den funktionshindrade, många får inte ens en chans att försöka skaffa en riktig anställning. Fixar man en sysselsättning åt en funktionshindrad så får man vara nöjd, enda andra alternativet verkar vara förtidspensionering.

Enligt "Arbetsmarknad för unga med funktionshinder", en nyutkommen rapport sammanställd av Lars Olsson, där 46 slumpmässigt valda ungdomar med olika handikapp intervjuats, har en tredjedel uppfattningen att de hade befunnit sig i en annan sysselsättningssituation idag om de fått mer hjälp och stöd från sin omgivning. Över en fjärdedel anser att de inte fått tillräckligt med information om vilka möjligheter som fanns för just dem att studera. Hälften anger att de inte blivit informerade om möjligheterna till olika anpassningar för att klara av sina studier eller framtida arbetsuppgifter utifrån sitt funktionshinder.

Billigare att stanna hemma

–Min senaste kontakt med arbetsförmedlingen var för två år sedan då jag var på Unga Handikappade som är en särskild arbetsförmedling för folk med funktionshinder. De fixade fram en praktikplats på ett arbetsmarknadsprojekt som hette Sesam, vars syfte var att hjälpa ut rörelsehindrade på arbetsmarknaden. Men det fungerade inte som det borde. Det var uppbyggt som så att det var ett gäng icke funktionshindrade som basade över det hela, och de som kom in i projektet skulle bara ut på arbetsmarknaden så fort som möjligt berättar Mikael.

–Jag trodde att jag skulle bli anställd där för jag hade många bra idéer men de anställde andra, icke funktionshindrade som kommit in där senare än jag.

Dessutom tog försäkringskassan ut en avgift på 300 kronor i månaden för färdtjänstbussen till och från praktikplatsen. Och jag fick ingen ersättning för att vara där, så kon-

Foto: Karin Nyman

Mikael Pettersson, rullstolsburen och ordförande i Unga Rörelsehindrade Stockholm

Foto: Sofie Montell

tentan blev att det var billigare för mig att vara hemma och jobba ideellt med olika organisationer än vad det var att ta en praktikplats och kanske lära mig något. Så då hoppade jag av.

–Nu håller vi själva på att dra igång något projekt, som att driva ett kafé eller nåt. Det blir som ett arbetsmarknadsprojekt, där den som i första hand ska få anställning ska vara en person med ett funktionshinder, men som ändå ska vara öppet för alla, berättar Mikael.

Aktioner mot lokaltrafiken

Ja, min vän med fungerande ben och armar, hörsel och syn. Vad skulle du gjort om de inte fungerat så bra?

Rätt svar är naturligt vis: "Aktiverat mig!", och det är just vad många gör. Det finns en hel del organisationer för folk med olika funktionshinder, och den mesta aktiviteten resulterar i hjälp till enskilda att överklaga felaktiga beslut, insändare, informationsblad etc.

> Lag (1979:558) om handikappanpassad kollektivtrafik
> §2. Den som har tillsyn över kollektivtrafik och den som utövar sådan trafik skall se till att trafiken anpassas med hänsyn till resenärer med funktionshinder.

Men eftersom du läser denna tidning, antar jag att du inte skulle tyckt det var tillräckligt.

Det tycker inte Mikael heller. Han och ett tiotal andra funktionshindrade utgör en öppen aktionsgrupp inom Unga Rörelsehindrade Stockholm.

"Det började 1994 när färdtjänsten plötsligt fick stora restriktioner. Nu skulle man inte längre bara kunna ta en ledig bil, utan vara tvungen att ringa och beställa en, vilket brukar ta minst 40 minuter. Det blev bara för mycket, och vi bestämde oss för att vi måste göra något drastiskt. Så vi blockerade landstingshuset genom att kedja fast oss själva och sedan tog sig ett gäng in på ett pågående landstingsmöte och störde mötet genom att framföra våra krav och dela ut flygblad. Efter den aktionen hade vi lite flygbladsutdelningar då och då och mindre aktiviteter. Förra hösten var jag på aktivist–filmfestivalen och såg en film om rörelsehindrade aktivister i Storbritannien och då fick vi en liten nytändning. Så i somras hade vi en blockad mot nattbussen, för att påvisa otillgängligheten. Eftersom åtminstone fyra vakter var på den nattbussen lyckades "bara" tre av fyra aktivister kedja fast sig, medans två från Unga Synskadade delade ut flygblad ombord.

Andra blockaden var vid Slussen i Stockholm, där fem aktivister kedjade fast sig i en buss. Polisen lät oss stå de 45 minuterna som vi hade bestämt, och många människor applåderade och uppmuntrade oss, så det var väldigt lyckat.

I augusti, under vattenfestivalen hade vi en 'begravning av vagn 2000'. Vi gick i ett begravningståg från SL-informationscenter på Sergels torg till SL´s informationsbuss inne på festivalområdet. Den aktionen fick väldigt mycket uppmärksamhet i media, så den var väl också lyckad."

Nolltolerans mot SL

I september blockerades ett pendeltåg. Två aktivister kedjade fast sig och satte upp en banderoll på tåget. Det är alldeles uppenbart att SL/SJ tycker dessa aktioner är oerhört pinsamma, och det kan man ju förstå, att införa nolltolerans mot mindre förseelser, samtidigt som man själv kontinuerligt brutit mot lagen i 20 år är ju lite motsägelsefullt.

Lyckad blockad vid Slussen i somras

Första aktionen ledde till en formell anmälan, medan man på den senaste inte ens tog personuppgifter.

Ju mindre som hörs om aktionerna desto bättre, så policyn är att allt bara ska tystas ned. "19:e dec hade vi en aktion då vi begravde pendeltåget. Vi var svartklädda och vitsminkade och tände ljus på perrongen och kastade blommor framför tåget. Nu under vintern ligger saker lite på is, bland annat för att vädret inte är så bra att göra aktioner i. (Rullstolar och snö/is är ingen bra kombination...)

Vi har lite små projekt där vi kollar tillgängligheten i affärer, bland annat har vi pratat med JC på Sergelplattan som just håller på att bygga om att de ska tänka på framkomligheten för oss. Som det är nu går det inte att ta sig in där.

Till våren planerar vi att försöka samarbeta mer med andra grupper. En idé är en demonstration mot statlig rasism mot minoritetsgrupper. En annan är någon sorts attack mot riksdagen. När inte makten lyssnar på en så måste man ju få makten att lyssna på en på något sätt. Och det gör man ju egentligen lättast genom att förstöra för dem, på ett eller annat sätt.

Vårt krav är ju inte orimligt, det handlar ju om mänskligt värde; att få bestämma över sin egen assistans, att kunna komma in i lokaler, det ska inte vara en välfärdsgrej, utan en mänsklig rättighet."

Karin Nyman

Välkommen till kunskapsfabriken

Kylan har bitit sig fast i Sverige och man sänker termostaten ytterligare lite till för att spara in ett par extra slantar i den kommunala skolan. Sparpaket på sparpaket lanseras och skolan finns alltid med, på nåt sätt, i ett litet hörn. Samtidigt gör storföretagen ännu en rekordvinst men de smulor som trillar därifrån ända ner till klassrummet är allt för små. Där är det fortfarande kallt. Ibland ordnas det projekt för att rusta upp slitna skolor men det saknas ofta ett långsiktigt perspektiv. De enda som egentligen vet vad som behövs på sin arbetsplats är självklart elever och personal, men det var länge sedan de blev tillfrågade. Skolan får fortfarande en säck med pengar som precis räcker till löner, mat, lokaler och nya böcker vart 3:e år.

Så här ser det så klart inte ut på alla skolor, det finns rikare kommuner, friskolor och privatskolor, dessutom skolor där man "lyckats" trots en smal budget. Friskolor och privatskolor har dock det problemet att de inte är lika öppna för alla. Privatskolor har den karaktären att man ofta måste betala en terminsavgift vilket gör att bara vissa har råd. Friskolor är problematiska då inte alla har samma möjlighet att ta sig till dessa, alla har inte föräldrar som kan eller har engagemang att ringa runt till olika skolor för att hitta plats. Den kommunala skolan ligger lättare till. Båda typerna har också ofta rätt lite insyn utifrån och det ploppar lite då och då upp skolor med extremt religiösa eller andra sekteristiska drag, utan att elever eller omgivning reflekterar över detta. I slutändan blir det hur som helst så att ungarna med välbeställda engagerade föräldrar hamnar på skolor med speciell utformning medan resten glider vidare.

Uråldrig skola

Som det ser ut nu så sitter de allra flesta elever i skolbänkar som för en traditionell undervisning, kommunal skola eller inte. Den tradition som man använder sig av är dessutom uråldrig, i 100tals år har man använt sig av undervisningsmetoden där läraren lär eleven. Det är klart att man har förändrat undervisningen lite fram och tillbaka, konservativa lärare och personal håller tillbaka minsta glimt av nytänkande. Det är trots allt elevernas skola och att de borde bestämma, det är inget man ens talar om. Istället blidkar man med "inflytande", detta ofta endast skriftligt i läroplanen. Och vad är det för inflytande? Vi ska inte behöva förnedra oss på nåt möte där man i alla fall beslutar över våra huvuden, efter att man klappat oss på huvudet och tackat för vår åsikt i frågan. Skolan är till för oss, inte för att ge lärare och personal ett jobb, inte för att indoktrinera oss med likriktade läromedel, och framför allt inte för att man ska veta vart man har oss 8 timmar om dagen i 9 år.

Sponsrade skolor

I och med att det krävs andra saker på arbetsmarknaden, IT-svängen osv, börjar företagen att intressera sig mer för skolan. Dels vill de att man lär sig rätt saker, deras dröm är väl specialutbildning för arbetsuppgift från så tidig ålder som möjligt, dels vill de att man använder rätt produkter, hur illa vore det inte om konkurrentens produkt etablerades i undervisningen. Detta görs gärna genom att sponsra med produkter som de tycker är viktiga, böcker, miniräknare, filmer, borrmaskiner mm. Skolorna som är fattiga tar glatt emot gåvor så länge inflytandet från företagen inte är alltför tydligt, ibland blir det i alla fall pinsamt genomskinligt.

I dagens Sverige så omfattas alla av skolplikten, vilket medför att det inte finns utrymme för att få utbildning på annat håll än grundskolans 9 år. Det finns dock stora poänger med skolplikten då många unga har problem hemma och därför har en stor fördel med att tvingas ut ur hemmet, synd bara att det inte är mycket till skola att komma till. Skolan har i princip inget utrymme alls för att ta hand om de elever som inte passar in i undervisningen.

Organisera

Organiseringen av elever ligger nu också på en mycket låg nivå, inga ungdomsförbund tycks nå ut till eleverna. Inte heller organisationer som bara riktar sig till elever t.ex. Elevorganisationen verkar kunna dra upp sig ur träsket. Det behövs nu mer än någonsin nya grepp i skolan och de måste komma från eleverna.

OLA BRUNNSTRÖM

Kapitalismens br[...]

Regeringens upplysningskampanj om nazismens brott är genomförd, och nu verkar det alltså luta åt att det blir en likadan om "kommunismens brott". Och visst är det bra att någon lyfter fram hur många oskyldiga som fallit offer för kommunistpartistyrda diktaturer och stalinistisk terror. Frågan är bara om regeringen vågar vara konsekvent.

Här kommer lite exempel på grova brott mot mänskligheten som det kapitalistiska systemet begår eller har begått. När dina lärare i skolan börjar upplysa om "kommunismens brott", kräv att ni också tar upp några av dessa. Eftersom dessa brott sammanlagt antagligen är mångfalt fler och grövre än de som begåtts i kommunismens namn, väntar vi alltså nu med spänning på upplysningskampanjen om kapitalismens brott med temadagar i skolorna, gratis böcker och minneshögtider...

D.A. ge[...] senaste[...] kampa[...] dess sk[...]

Till att börja med skulle man kunna ordna en upplysningkampanj om hur europeiska kapitalister med våld koloniserat Amerika, Afrika och Asien, utrotat ursprungsbefolkningar, kidnappat en stor del av Afrikas svarta befolkning och gjort dem till slavar på bomullsplantager. Den profit som detta inbringade till kapitalisterna har ännu inte betalats tillbaka, till skillnad från t ex vad Nazityskland stal från judar.

Detta skulle kunna följas av en upplysningskampanj om hur kolonialismen ser ut idag, hur Världsbanken och Internaionella Valutafonden (kontrollerade av USA) har närmast total makt över många fattiga länders politik. Om att tredje världen betalar mycket mer i ränta till västvärldens kapitalister än vad de får i bistånd.

Dock skulle det kanske bli svårt att välja en minnesdag för kapitalismens offer, eftersom tiotusentals människor dagligen(!) dör av svält och svältrelaterade sjukdomar, trots att den mat som finns skulle räcka, exempelvis så har EU ett gigantiskt matöverskott.

Men tydligen är dessa brott något som varken Folkpartiet, Stockholms stad eller regeringen är intresserade av att ha upplysningskampanjer om. Svarta människor kanske inte räknas lika mycket som vita?

USA, kapitalismens högborg

Sen har vi den långa, långa raden av folkmord, krig och militärkupper som världens största terroristorganisation, kapitalismens högborg USA, har gjort sig skyldig till. Något måste vara fel om man inte i konsekvensens namn snart ordnar minneshögtider och trycker upp gratisböcker till minne av alla miljoner offer för USA:s utrikespolitik.

Miljontals dog i Vietnam

Miljontals vietnameser dödades under vietnamkriget, där USA till och med gjorde bomber utformade som leksaker för att ta död på barn. Allt var tillåtet i den heliga anti-kommunismens namn.

CIAs utrikespolitik skördar offer

1965 organiserade CIA en statskupp i Indonesien där general Suharto fördes till makten. Man beslöt att utrota alla "kommunistiska omstörtare från Indonesiens jord", och när slakten var genomförd hade över en miljon människor dödats i ett av seklets största folkmord. Fältet var fritt för amerikanska, europeiska och japanska företag att plundra och suga ut arbetskraft och naturresurser. Detta får vi knappast lära oss i skolan.

Ett exempel på hur de kapitalistiska länderna just nu låter människor dö för sina syften är sanktionerna mot Irak (läs mer på sida 14). Iraks diktator Saddam Hussein var för övrigt tidigare allierad med USA

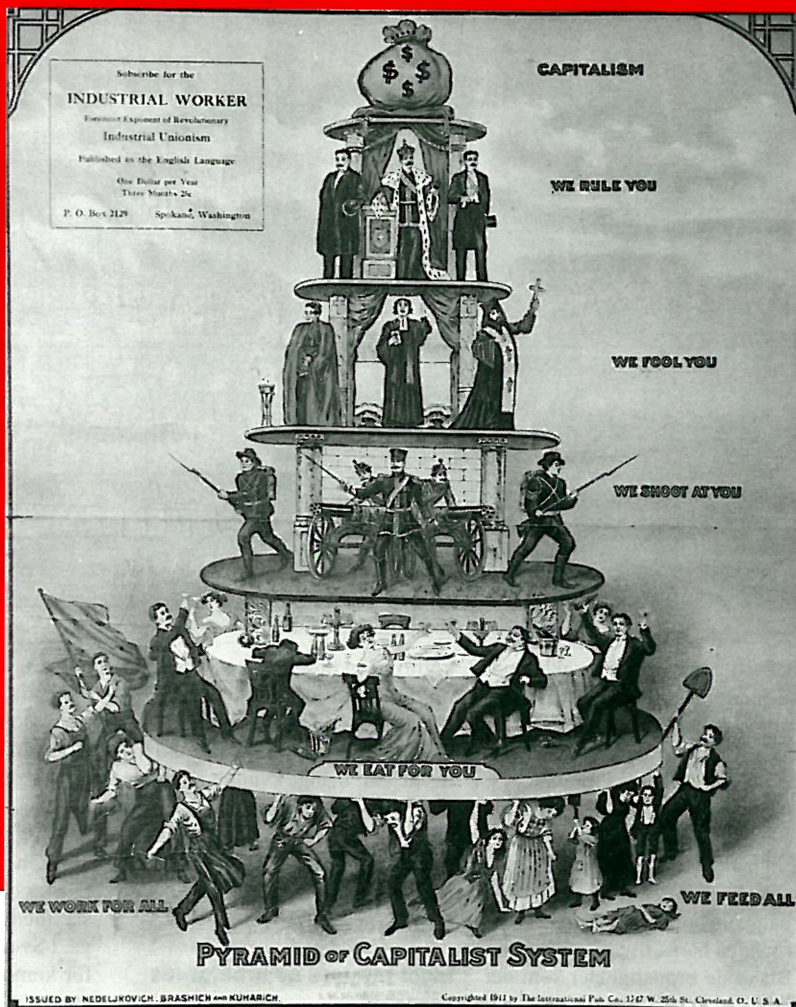

Många människor fick sätta livet till då USA visade musklerna i Vietnamkriget.

nens

rott

r sin syn på de
upplysnings-
jerna och
nhelighet

och västvärlden. Även Kambodjas massmördare Pol Pot har fått stöd av USA och allierade till Pol Pot utbildades av brittiska soldater.

Listan kan bli lång

Vi skulle kunna ägna ett helt temanummer åt hur USA stödjer diktaturer, men vi nöjer oss med några exempel. Turkiet är sedan länge medlem i NATO och ett av de länder som får mest bidrag av USA. Kompisarna i NATO har tydligen inget emot att Turkiet bedriver ett utrotningskrig mot det kurdiska folket. Inte heller att man kan kastas i fängelse, torteras eller "försvinna" om man till exempel talat det förbjudna kurdiska språket eller försökt starta en fackförening.

Morgonen den 11/9 1973 var kuppen i Chile, ledd av CIA, ett faktum. Den folkvalde Salvador Allende mördades och fascisten Pinochet kom till makten. Titusentals mördades, hundratusentals sattes i koncentrationsläger eller "försvann", och Chile gjordes om till en nyliberal mönsterstat under ledning av världens ledande nyliberala ekonom, Milton Friedman. Friedman är för övrigt en av de populäraste ekonomerna även bland svenska kapitalister och har till och med fått Nobelpriset.

Visst är det bra att det avslöjas hur svenska stalinister på 70-talet hyllade mördarregimer. Men de kapitalistiska ländernas stöd till blodiga diktaturer handlar inte om ord, utan om pengar och vapen. Ett stöd som vi ytterst sällan får höra något om i skolan.

Asylen stramas åt

Människor som gjort motstånd och tvingats fly från dessa regimer får det allt svårare att få asyl i västvärlden, med Schengenavtalet och förstärkt gränsbevakning. Människor utvisas från Sverige och andra kapitalistländer till en säker död. Regeringen informerar om kommunism och Berlinmuren, medan EU:s växande murar mot omvärlden får Berlinmuren att se futtig ut. Precis som man röstade igenom det rasistiska Schengenavtalet, medan man hade en upplysningskampanj om 30-talets tyska nazism. Nästan så man kan tro att det handlar om avledningsmanövrar…

Miljontals människor har offrats i kapitalismens eviga profitjakt. Här ett område i södra Afrika.

Naturen får även den djupa sår

De brott som kapitalisterna begår i sin jakt på ökad vinst riktar sig inte bara mot enskilda människor, utan även mot naturen. Ett aktuellt exempel är oljeföretaget Shells verksamhet i Nigeria (läs mer på sida 11). Ett annat är hur svenska Boliden förra året satte vinsten före allt och sket i säkerheten, vilket ledde till att en damm brast och ett naturkänsligt område i Spanien totalförstördes (se D.A. # 3/98). Ett tredje är dammbygget i Bio-Biofloden i Chile, vilket kommer tvinga ursprungsbefolkningen att flytta och förstöra stora områden regnskog. Dammen byggs med svenskt stöd och av svenska företag. Exemplen är otaliga på hur överklassens jakt på ständig tillväxt förstört naturområden för all överskådlig tid.

Skyr inga medel

Multinationella företag skyr inga medel i jakten efter nya offer att lura.

D.A. kollar brottsstatistiken på kapitalismen

Coca-Cola har satt upp reklampelare med en Fanta-flaska och en mamma med ett välmående barn i afrikanska länder. Sjukhusen svämmas över av så kallade fantababys, barn vars mödrar tror att det är bättre att ge barnen Fanta än bröstmjölk. På liknande sätt lurar Nestlé mödrar att deras bröstmjölksersättning är bättre än bröstmjölk, vilket skördar många barns liv.

Bland de brottsligheter som det kapitalistiska systemet gör sig skyldigt till kan vi också räkna in prostitution, eftersom ingen skulle vara tvingad att sälja sin kropp om det inte hade varit för de enorma klassklyftor som finns i hela världen. En miljon asiatiska barn blir varje år tvingade in i prostitution för att deras familjer ska klara sig ekonomiskt. Hur många kvinnor i Sverige och världen som tvingats att prostituera sig efter att ha fått sparken pga nyliberala "rationaliseringar" finns det inga siffror på, men det är många.

Inget intresse av arbetarnas säkerhet

Kapitalisterna har naturligtvis aldrig brytt sig om arbetarna skadas eller dör på jobbet. I jakten på ökad profit finns ingen plats för säkerhet. De senaste tio åren har i genomsnitt cirka hundra människor per år dött i sitt arbete i Sverige, och då är varken trafikolyckor eller dödsfall på grund av arbetsskador inräknade.

Naturligtvis har allt detta lett till motstånd, och de brott som kapitalister och stater har begått för att slå tillbaka motståndet är oräknerliga. I Sverige har vi haft arbetsläger för kommunister i Norrland under andra världskriget. Vi har USA:s metoder för att stoppa Svarta pantrarna och andra motståndsgrupper – mord, rättegångar med mutade vittnen, projekt för att dränka svarta områden i heroin osv. Och sist men inte minst repressionen mot fackföreningar världen över – allt från att företag flyttar runt arbetarna bara för att försvåra organisering, till de mord och fängelsedomar som i många länder än i dag kan bli resultatet för den som försöker starta en fackförening.

Listan över kapitalismens förbrytelser mot mänskligheten är lång och dyster, och vad som nämnts här är bara en bråkdel. Frågan är alltså fortfarande – när kommer regeringen dra igång upplysningskampanjen om kapitalismens brott?

MIKAEL BOBERG

Kriget mot kommunismen

Med jämna mellanrum kan vi nu-förtiden i borgerlig media se uppmaningar om att starta en landsomfattande kampanj mot kommunismen. Uppmaningar som kanske mest blivit kända genom att Lars Leijonborg (folkpartiet) gått ut i olika sammanhang och krävt vad han kallar en "informationskampanj". En kampanj som hittills bestått av en idealistisk hållning och begreppsförvirring från borgarskribenternas sida vad gäller ord som socialism, kommunism och klass.

De undviker ängsligt en socialt grundad analys och skjuter hela ansvaret på en person (i detta fallet Lenin/Stalin), precis som de vid den tyska historieskrivningen strävar efter att slippa analysera fascismen samhällsvetenskapligt och ideligen föredrar att se den endast som en funktion av der Führer. Vidare tar man oktoberrevolutionen och klasskriget som följde ut ur sitt historiska perspektiv.

Långsint kritik är osakligt

Kampanjen är troligen tänkt att följa i fotspåren av regeringens så kallade upplysningsprojekt om Förintelsen och nazismens illgärningar. Inte bara informationskampanjen om "kommunismens offer" har kommit på tal, dessutom har det nämnts att en dag måhända kunde införas då man kunde högtidlighålla minnet av "kommunismens offer". Att socialismen och kommunismen ska knytas samman med fascismen är tydligt. Nu sägs kommunister förespråka massmord. I denna fråga är Stockholms stadsfullmäktige överens om att "skolorna ska studera de kommunistiska diktaturernas omfattande kränkningar av mänskliga rättigheter och dödandet av miljoner människor av politiska skäl". Stadens utbildningsnämnd har fått i uppdrag att genomföra kampanjen som ett särskilt projekt.

Man kan fråga sig varför dagens kommunister ska stå till svars för vad gårdagens (marxist-leninister) har gjort? Mycket skit har gjorts i kommunismens namn. Men hur är det med de kristna då? Ska dagens kristna ställas till svars för alla de massmord som skett i kristendomens namn under exempelvis medeltiden?

Mest antal döda?

När vi kommer till likräknarsiffrorna kommer frågan upp, vilka döda som värderas högst i borgerlig media. Noam Chomsky har gett ett bra exempel på detta. Två präster, en latinamerikansk och en polsk, bägge kämpade mot sin regim. När båda hade mördats, fick polacken hundra gånger mer mycket utrymme i media än latinamerikanen. Gissa varför? Jo, han var antikommunist.

Ingen glorifiering

Vill jag försköna bilden av vad som hände i Sovjetunionen under Lenin och Stalin, kan man fråga sig? Nej! Fakta är bra. Men vi får ta den här antikommunistiska kampanjen för vad den är. Borgarna har inte startat den för att de vill veta sanningen. Deras budskap är att socialism oundvikligen leder till fattigdom, misär, elände, massmord, förtryck osv. Och vi kan nog vänta oss mer från denna antikommunistiska kampanj som Stockholms stadsfullmäktige börjat med och som regeringen sannolikt kommer att iscensätta. Ska vi stå tysta inför detta faktum eller ska vi reagera mot borgarnas propaganda? Dags att bestämma sig, för tiden är knapp!

IMRE F. (MEDLEM I SUF-LUND)

Varför är vänstern så arg på Shell?

Under flera år nu har aktioner mot oljebolaget Shell stått högt på den medvetna aktivistens lista. D.A. ger en bakgrund till varför det är så.

Shell har en lång historia av att stödja förtryckarregimer. De mest kända exemplen är Nazityskland och apartheid-tidens regering i Sydafrika. På senare tid har det stormat rejält kring företagets oljeutvinning i nigerdeltats känsliga miljöområde i södra Nigeria. Olja hittades där 1957 och när Shell kom dit för att starta sin verksamhet välkomnades de med trummor och dans av ogonifolket. Det togs från början för givet att en del av företagets vinster skulle generera något tillbaka till lokalbefolkningen. Så blev aldrig fallet.

Ogoni livnär sig traditionellt på odling och fiske. Vädret i området är mycket omväxlande, kraftiga regnfall kan följas av intensivt solsken. När Shell drog upp sina pipelines (stora rör som oljan transporteras igenom ovan markytan) över odlingsbar jord, gjorde vädret att dessa snabbt slets ut med oljeläckage som följd. Det höga trycket i rören gör att bränder lätt utbryter. Oljan har inte bara förstört jorden utan också läckt ut i vattnen och förstört områdets känsliga ekosystem. Bränderna har orsakat giftiga gaser, som leder till giftregn. Inga resurser har funnits för att ta hand om oljeutsläppen. Shell har konsekvent hävdat att utsläppen beror på sabotage och därmed fråntsagt sig allt ansvar.

Ogoni är en av Nigerias ca 300 olika folkgrupper, dessutom en av de minsta (ungefär 500 000 personer). De är traditionellt självförsörjande, har inga anställningar eller inkomster att tala om och därmed ingen politisk makt att påverka sitt läge. Nigeria har dessutom varit militärregim sedan självständigheten från England på 60-talet. Regimen äger andelar i Shell och har hela tiden roffat åt sig pengarna som företagets oljeutvinning genererat. Därför ligger det naturligtvis i deras intresse att utvinningen fortsätter och att Shell får fortsätta exploatera naturen ostörda av eventuella "bråkmakare". Ogoni har aldrig fått någon del i vinsten och dessutom har deras försörjningsmöjligheter förstörts.

Pacifister - terrorister

Runt 1990 bildades föreningen MOSOP, Movement for the survival of the Ogoni People. Talesman för organisationen blev författaren och människorättskämpen Ken Saro-Wiwa. MOSOP är som organisation pacifistisk. Trots detta har regimen hela tiden utmålat dem som en terroristorganisation.

1991 överlämnade MOSOP en räkning till Shell på 100 miljarder dollar, den summa Ogoni ansåg sig vara berättigade till av företagets vinst, samt ersättning för förstörd mark. Shell svarade med att kräva att regeringen skulle ingripa mot Ogoni. Soldater skickades dit och området blev militär skyddszon - förbjudet område för alla utomstående. Sedan dess har över 30 byar utplånats och befolkningen har utsatts för en fruktansvärd terror. Över 2000 människor har dödats av soldaterna, med Shells goda minne. Ett känt exempel är incidenten i Umuechem 1990 (*innan* skadeståndskravet ens överlämnats): Shell tillkallade militärpolis för att skydda sina anläggningar från demonstranter och 80 personer dödades. Företaget försökte länge förneka att de stött regimen med vapen, men när vapenföretaget som vapnen kom ifrån stämde dem för kontraktsbrott blev det en smärre skandal.

Shell fäller krokodiltårar

1995 uppmärksammades åter Shells smutsiga affärer i Nigeria när Ken Saro-Wiwa och åtta andra aktivister inom MOSOP greps. Saro-Wiwa anklagades för mord på fyra ogoni och dömdes till döden. Hur han skulle ha kunnat springa runt och ha ihjäl folk samtidigt som han satt i husarrest brydde sig åklagarsidan inte om att försöka förklara. Flera vittnen har efter rättegången berättat att de antingen hotats eller mutats till att vittna emot Saro-Wiwa. Trots världsomspännande protester avrättades han och de åtta övriga den 10 november 1995. Under tiden gick Shell ut med reklamkampanjer där de beklagade sig över att hur gärna de än ville så kunde de inte lägga sig i ett lands interna politik! De grät krokodiltårar över Saro-Wiwa och påstod att de verkligen hoppades att Nigeria skulle bli en demokrati eftersom det är lättare att göra affärer med demokratier (för då slipper man extrautgifter för vapen?). Så sent som förra året sade Olav Ljösne, informationsdirektör på svenska Shell, till Miljömagazinet att: "Vi har inte bedrivit verksamhet i Ogoniland sedan 1993. Vi har öppet deklarerat att vi inte vill bedriva verksamhet i ett område där anläggningar och personal måste skyddas av militären. Det skulle inte gå att arbeta i Ogoniland utan militärt beskydd, så som läget är idag."

De senaste månaderna har läget förändrats i Nigeria. I juni förra året dog diktatorn Sani Abacha av en hjärtattack. Shells huvudkontor kommenterade händelsen till nyhetsbyrån Reuters med orden: "Shell kommer att fortsätta sitt arbete i Nigeria på samma sätt som hittills. (...) General Abachas död är en källa till djup sorg för hans familj och våra tankar är nu hos dem och nationen."

Skendemokrati

Abacha ersattes av general Abdulsalam Abubakar, som lovat att följa planerna på att lämna över Nigerias styre till en demokratiskt vald regering. Val har också hållits till presidentposten och borgerliga media har entusiastiskt skriat om att landet är på väg att bli demokratiskt. Bland Ogoni är dock många tveksamma till om valet kommer förändra något - den felaktiga strukturen kommer ju ändå finnas kvar, menar många. Som litet kuriosa kan nämnas att de fem partier som godkänts till valet från början alla hade nominerat den förre diktatorn Abacha som "sin" presidentkandidat.

Det nya året började inte heller lovande - det har varit nya stridigheter i Nigerdeltat med hundratals dödsoffer. Ijawfolket, en annan folkgrupp i deltat, har börjat göra väpnat motstånd mot regimens trupper. Så trots att 20 ogoniaktivister som hållits fängslade i fyra år utan rättegång släpptes i september förra året, och att General Abubakar har släppt en hel del politiska fångar sedan han kom till makten, ser Ogoni inte ljust på framtiden. Även om Shell skulle kompensera de enorma skadorna på naturen som de orsakat, samt ersätta alla de som torterats av företagets "specialstyrkor", de som fängslats och de vars anhöriga mördats, så kräver Ogoni att Shell ovillkorligen lämnar Nigeria. De vill att kampen mot företaget fortsätter globalt. Shell har enorma ekonomiska tillgångar och till och med en egen satellit, men Ogoni påpekar att om de inte gör profit så kan de inte fortsätta. Därför uppmanar de till bojkott och hoppas att folk fortsätter att lokalt bekämpa Shell och sätta press på dem.

Det ligger i tiden nu att företag satsar på miljömärkta varor och marknadsför sig genom en "samhällsmedveten" image. Även Shell gör detta - i väst har de profilerat sig som ett miljövänligt företag och till och med tilldelats ett miljöpris. Begrepp som "humankapitalism" och grön kapitalism förekommer i debatten allt oftare. Och visst, Shell må vara ett skräckexempel på hur ultrakapitalismen fungerar, men trots socialt ansvar-trenden som många företag anammat så kvarstår faktum: klyftorna ökar mellan rika och fattiga i världen och antalet svältoffer växer hela tiden. Bojkott av de allra vidrigaste företagen är naturligtvis bra men tenderar ibland att ta bort symptomen istället för orsaken. Så länge kapitalismen finns kvar och ett fåtal lever på den stora massans arbete, kommer vi inte att bli av med företag som Shell. Det finns inga "goda" kapitalister, inga goda företag. Antingen äger överklassen produktionsmedlen eller så gör dom det inte.

MATILDA KÖHLMARK

Gruvarbetare på marsch i Rumänien

"Detta är inte en protest utan ett angrepp mot säkerhetsstyrkorna och statens auktoritet." Det sa Rumäniens president Emil Constantinescu om gruvarbetarstrejken och marschen som genomfördes i landet under januari månad. Ett antal rapporter av varierande politisk färg har under konflikten tagit upp mängder av tidningsspalter i Sverige.

Arbetare som tar till våld i kampen för sina rättigheter är som alltid en känslig fråga och visar mer än något annat pressens varierande (anti) sympatier för grupper som tillämpar direkt aktion. Som ett exempel på riktigt borgerliga värderingar kan vi nämna Richard Swartz kolumn i Svenska Dagbladet i samband med marschen. Hans föraktfulla ton mot arbetare blir riktigt ful när den blandas med ett omkringkastande av ord som "bortskämda" (gruvarbetare i Rumänien tjänar 800 kronor i månaden, mindre än genomsnittet industriarbetare i landet) och jämförelser av årets konflikt med studentdemonstrationerna –90 då gruvarbetare, infiltrerade och tvingade av regimen, transporterades till huvudstaden för att slå ner protesterna. Som om detta inte räckte för dålig publicitet i saken, har världens kritiska ögon riktats mot de kämpande för påstådda kontakter med det ultranationalistiska "Större Rumänienpartiet". Om sanningshalten i detta går meningarna isär men en sak är klar. Hur det än ligger till med fackledaren Cozmas politiska färg- han sparkades nyligen ut ur partiet- bör och vill gruvarbetarna inte dömas efter hans politiska eskapader, utan för det de är och gör. Att ledningen, när sådan existerar, inte representerar medlemmarnas oftast mycket fundamentala krav såsom drägliga löner, är inget unikt.

Gruvarbetarna hamnar gång på gång i sammandrabbningar med kravallpoliser.

Arbetarna reagerar

Under det senaste året sparkades ca 20 000 gruvarbetare och endast någon procent av dessa har fått nya jobb. De flesta boende i gruvdistrikten lever i fattigdom, med vattenbrist och uselt boende. Nu, 1999, har regeringens hot om att lägga ner ytterligare 150 gruvor spritt desperation bland de familjer som inte skulle överleva utan dem. Man är mycket väl medveten om att gruvindustrin – åtminstone om man ska lita på statsfinansernas talesmän eller Internationella Valutafonden- är oproportionerlig och olönsam, och kraven man lagt fram har därför inte bara handlat om lönepåslag och ett bibehållande av gruvorna, utan också om ett visst antal hektar jord att försörja sig på för dem som ändå blir avskedade.

Direkt aktion lösningen

Eftersom gruvarbetarfacket, liksom ryssarna, inte ville vänta åratal på sina löner, gick de inte bara ut i strejk utan fortsatte med mer direkt aktion: tusentals arbetare påbörjade i mitten av januari en marsch mot Bukarest. Snart började regeringen krisa ihop, inrikesministern Dejeu avgick och man sade sig vägra förhandla innan marschen avbröts. Gruvarbetarna fortsatte, med stöd från boende längs vägen, avancera mot huvudstaden. I staden Constesti möttes de av betongbarrikader och stenmassor polisen hastigt fått ihop genom att spränga i berget. Dessbättre var viljan att segra hos de marscherande större än respekten för tusentals kravallpoliser och snart hade man tagit sig igenom samtliga spärrar. Inte heller fanns mycket till val: staden ligger belägen så att man med svårighet kunnat göra annat än att just fortsätta ta sig framåt. Alltmedan de med stenar och klubbor beväpnade gruvarbetarna sopade golvet med regeringslakejerna, spydde de kringflygande polishelikoptrarna ut tårgas, också detta förgäves. Ett hundratal, varav de flesta poliser, skadades i sammandrabbningen, varpå de marscherande, nu i bussar, körde vidare. Regeringen hotade nu med undantagstillstånd och borgmästaren i Bukarest uppmanade befolkningen att bilda självförsvarsförband. I Bukarest demonstrerade ca 15 000 personer, som enligt en DN-reporter utgjordes av folk ur den "liberala intelligentian i Bukarest, de nyrika och de som fått det bättre de senaste åren", mot gruvarbetarnas våldsamma beteende. Detta medan de flesta "vanliga" människor uppges ha uttalat sitt stöd för aktionen och anser regeringen vara "lika dålig som under Ceaucescus tid".

Regeringen fick vika

Dagen efter kravallerna gav regeringen äntligen vika och gick till förhandling, och ett avtal slöts utanför Rinicu Vilcea, 17 mil från huvudstaden. Det blev 30-procentig löneökning och beslutet gällande nedläggning av två gruvor drogs tillbaka. De båda parterna enades också om att inom 30 dagar komma med ett förslag om en reform av gruvnäringen, vilket med största säkerhet kommer att innebära fler stängningar. Reformprogrammet, som allt enligt Internationella Valutafondens recept stadigt försämrat arbetarnas och fackens ställning, har ännu inte sett sitt slut. De närmaste fem åren kommer, förutom gruvnedläggningarna, ytterligare 70000 stålarbetare att mista jobben.

Mot denna bakgrund kan man undra om inte president Constantinascus fördömande av aktionerna mer ska tas som ett konstaterande. Något de allra flesta rumänier nog ler och rycker på axlarna åt. "Jaha, och exakt vad var brottet?"

NINA LAHTINEN

Klasskamp och gåslever i Frankrike

Tusentals arbetslösa runt hela Frankrike demonstrerade strax innan jul i protest mot för låg arbetslöshetsförsäkring och utebliven julbonus som den franska premiärministern Lionel Jospin tidigare utlovat. Arbetslösförsäkringen skulle höjas med tre procent.

Den lilla höjning som ändå medgivits av Jospin var ingalunda någon julklapp utan ett resultat av massiva protester under året. De ynka tre procenten ansågs vara på tok för lite och arbetslösorganisationer och fackföreningar demonstrerade i ett 60-tal orter runt om i landet dagarna innan jul.

I Paris ockuperades försäkringsbolaget AXA:s huvudkontor av 400 arbetslösa. Aktionen var en protest mot att fattigdomen ökar och blir allt mer påtaglig, samtidigt som Frankrikes regering diskuterar skattesänkningar för dom rika.

Arbetslösa parisare firade inte bara jul utan stormade på nyårsafton det berömda varuhuset, Galeries Lafayette, och klirrade i champagne och åt gåslever till nyårsfesten. Demonstranterna ville med aktionen fästa uppmärksamhet på den situation som Frankrikes tre miljoner arbetslösa befinner sig i, samtidigt som den allt rikare överklassen förbereder sina dyra nyårsfester. Denna gång gick allt lugnt till väga då varuhuset personal valde att inte ingripa. Aktionen börjar bli en tradition. Ett liknande "proletärshoppar-jippo" genomfördes året innan.

D.A. vill självklart inte uppmana till någonting brottsligt; men visst skulle det sitta fint med äkta och extra dyr skumpa till sekelskiftet.

CHRISTOFFER KARLSSON

Stödet för Mumia Abu-Jamal är internationellt

Kampanjen för den dödsdömde amerikanske journalisten och människorättsaktivisten Mumia Abu-Jamal fortsätter. I Stockholm har den nybildade Mumiakommittén arrangerat två demonstrationer.

Den 27 november tågade 300 deltagare från Sergels torg till amerikanska ambassaden, där tal hölls av bland annat Mattias Gardell. Stämningen höjdes ytterligare när ett medhaft stjärnbaner förvandlades till eld och lågor. 11 December var det dags igen. 150 deltagare vandrade den här gången från Karlaplan till ambassaden. Polisen var något mer förberedda, vilket berodde på att USA just påbörjat bombningarna av Irak, och området runt ambassaden var avspärrat med kravallstaket. Tal hölls av representanter från Mumiakommittén. Den sedvanliga flaggbränningen skedde denna gång ackompanjerat av ett bantat Molly som sjöng och spelade revolutionära visor.

Beastie Boys och Rage

Kampanjen för Mumia växer världen runt och det rapporteras ständigt om nya demonstrationer. I New Jersey spelade Rage against the machine med bland annat Beastie Boys och Bad Religion som gäster till förmån för Mumia den 27 januari.

Millons for Mumia

Till Mumias födelsedag den 24 april planeras den största aktionsdagen hittills vilken kommer att kulminera i en jätte demo i Philadelphia för att ytterligare ge påtryckningar om att hans dödsdom är orättfärdig och måste hävas. Demonstrationer planeras denna dag över hela världen. Bli en på miljonen; häng på kampanjen du med!

CHRISTOFFER KARLSSON

Info: www.mumia.org

En 300 personer stark demonstration tågar mot den Amerikanska ambassaden.

Bostad åt alla!

100 demonstranter tågade den 11 januari från Sergels torg till Stockholms bostadsförmedling på Kungsholmen under parollen "Bostad är en rättighet, inte ett privilegium". Stämningen i tåget var hög, så hög att personalen på Bostadsförmedlingen applåderade demonstranterna, dessutom bjöd Food Not Bombs på bullar.

Trötta på privatisering och höga bostadshyror demonstrerade ca 100 prsoner till Bostadsförmedlingen på Kungsholmen.

Foto: Jan-Åke

Bakgrunden till demon var den marknadsanpassning av bostäder som framförallt Moderaterna driver. Den nya kommunstyrelsen planerar nu att lägga ner den kommunala bostadsförmedlingen, sälja ut åtminstone ett av de tre kommunala bostadsföretagen i Stockholm och att förvandla befintliga hyresrätter till bostadsrätter. Följderna av detta blir en bostadsmarknad som är än mer segregerad än idag. Stockholm har idag över 3000 hemlösa och för dessa, ungdomar, studenter och låginkomsttagare blir bostadssituationen allt mer akut. De privata bostadsbolagen behöver inte ta något socialt ansvar och krav om fast anställning är vanligt. Bostadsförmedlingen kommer efter 1 juli att övertas av ett privat bolag i fastighetsföretagens ägo. Det blir då fritt fram att ta ut kö- och förmedlingsavgifter vilket inte är tillåtet idag. Framtidens bostadsscenario i Stockholm står klart. Innerstan befolkas av en välbärgad medelklass medan vi andra packas ihop i förorten, om vi nu har råd det vill säga.

CHRISTOFFER KARLSSON

USA vill ha Saddam kvar

Under december bombade USA och Storbritannien Irak, enligt dem själva för att se till att Irak inte skulle kunna anfalla andra länder med sina kemiska och biologiska vapen. Men precis som vid de tidigare attackerna är det folket som får lida medan diktatorn Saddam Hussein sitter kvar.

Protester har ägt rum runt hela världen, i Malmö har till exempel flera irakiska organisationer anordnat demonstrationer både mot bombningarna och mot diktaturen i Irak. Vi har träffat två irakiska ungdomar som deltagit i manifestationerna där och frågat dom vad dom tror är den verkliga anledningen till bombanfallen mot Irak:

–Det hela är en teater. Saddam har tidigare varit allierad med USA. USA skulle lätt kunna störta Saddam och ställa honom inför internationell domstol, eller döda honom, om de ville, men det vill de inte. Hela konflikten är skapad av USA, för att de ska kunna motivera sin militära närvaro i Mellanöstern - idag har USA fyra flygbaser där, berättar Ali.

USA testar vapen

Det första kriget mot Irak, det så kallade Gulfkriget, inträffade 1991. Irak ockuperade Kuwait och USA anföll med FN:s stöd Irak och krossade landets armé. Resultatet blev att oljepriserna sjönk kraftigt samtidigt som USA fick chansen att testa sina nya vapen i verkligheten och visa vem som är världspolis.

Under Gulfkriget reste sig det irakiska folket mot Saddams diktatur. Upproret startade i staden Basra och spred sig tills folket kontrollerade nästan hela landet utom huvudstaden Bagdad.

Mördare och diktator, men det är inte det USA ogillar.

USA och Saddam gick då ihop och krossade upproret gemensamt! Det visar att USA inte är intresserade av demokrati i Irak.

Demokrati - ett hot

–En anledning till att USA och de kringliggande staterna (arabstaterna och Iran) inte vill att Saddam förlorar makten, är att det då skulle vara stor chans att Irak skulle bli en borgerlig demokrati. Det vore en katastrof för alla dessa länders ledare, för då hade folket i de närliggande länderna börjat kräva samma fri- och rättigheter. Det skulle kunna bli en dominoeffekt, och alla diktaturerna i Mellanöstern skulle falla. Detta skulle inte vara bra för USA. De tjänar på att Saddam sitter kvar som diktator, bara han är så försvagad att han inte hotar USA:s ekonomiska intressen.

- Första dagen av bombningarna skickade USA cirka 200 tomahawk-missiler över Irak. Detta knäcker hela folket, däremot berör det inte Saddam, som gärna mördar irakier själv. De som gör motstånd mot diktaturen "försvinner" eller hamnar i fängelse. Får de inte tag på den som gjort motstånd tar de dennes familj istället, säger Muhammed.

Sanktioner är värst

Men det är ändå inte bomberna som skapar det största lidandet. De ekonomiska sanktionerna förbjuder import av en lång rad saker som vi associerar med ett normalt liv: böcker, barnkläder, papper, pennor, mediciner, hörapparater, vattenreningsutrustning, kastruller, telefoner, leksaker, ambulanser och telefoner, för att bara nämna några. Naturligtvis för inte såna sanktioner Irak närmare demokrati, utan förpassar snarare hela landet tillbaka till medeltiden. Enligt FN:s egna uppskattningar har minst 1,6 miljoner människor, varav 750 000 barn, dött till följd av sanktionerna mot Irak.

Samordnaren för FN:s hjälpinsats i Irak, Dennis Halliday, hoppade i höstas av i protest mot hur sanktionerna drabbar folket.

-Något som leder till att 30 procent lider av undernäring och orsakar så många tusen människors död är ett fiasko, sa han i en intervju nyligen.

PER LUNDIN
MIKAEL BOBERG

Amerikanska syndikalister i lyckad blockad med strejkande stålarbetare

Den 7 december lyckades en bred samling stålarbetare, IWWaktivister och Earth Firstmedlemmar blockera ett fartyg lastat med aluminiummalm.

Det är arbetarna på Kaiser Aliminium som strejkar på grund av orättvisa uppsägningar runt om i landet. De 3100 arbetarna, som är organiserade i United Steel Workers of Amerika fick stöd av syndikalisterna i IWW att upprätta en strejklinje. Samtidigt klättrade miljökämparna i Earth First upp i kranar och lastmaskiner och båtar blockerade hamnens inlopp. Även stuveriarbetarna ställde solidariskt upp på aktionen och vägrade överträda strejklinjen och "befatta sig med smittat gods". När båten, mycket försenad till slut lyckades angöra hamnen fick dom alltså även problem med lossningen och det hela fördröjdes ytterligare några dagar.

MARTIN LARSSON

Profane Existence lägger ner

Den 11 oktober 1998 beslöt kollektivet bakom anarkopunk-tidningen Profane Existence (PE) att efter 10 år lägga ner allt arbete med projektet. PE har under åren haft stor betydelse för den anarkopunk-dominerade DIY-rörelsen.

Anledningarna till nedläggningen är flera. Främst det ekonomiska läget, under de senaste 10 åren har PE förlorat över 40 000 dollar till oseriösa distributörer. Men även att två av kollektivmedlemmarna numera är föräldrar och inte klarar av att leva på de få pengar som verksamheten drar in. Eller som de själva skriver i det sista numret (37) av PE. "Hur som helst med PE, är vi glada om vi går runt, väldigt sällan blir det nånting över att leva på. Problemet är att DIY-scenen existerar i en liten bubbla där priserna har hållits lägre än den realistiska kostnaden för produktion och arbete. Varje gång vi försökt att höja priserna för att komma lite närmare verkligheten, möter vi solitt motstånd från de som hävdar att vi tar för mycket betalt eller inte borde få betalt för vårt arbete inom DIY-scenen. Den här trångsynta attityden tillåter inga extra pengar för mat, kläder och bostad och stöder i realiteten inte sin egen rörelse."

En annan anledning har varit den totala avsaknaden av privatliv för kollektivmedlemmarna. "Vi har missat oräknerliga vackra dagar utomhus på grund av att vårt engagemang för PE hållit oss arbetande inomhus. Vi har missat lika mycket god sömn på grund av den överväldigande stress vi tar med oss hem på kvällarna. Vi har missat veckor och månader av våra liv som kunde ha spenderats med nära och kära."

PE:s enda verksamhet som nu finns kvar är deras website (www.profane-existence.com) och det är via internet som utförsäljning av resterande böcker och skivor kommer att ske, alla insamlade pengar kommer att gå till avbetalning av kollektivets skulder. UP THE FUCKIN' PUNX!

ERIK MELLSJÖ

T-banestrejk i London

Den 4 januari ockuperade aktivister från Reclaim the Streets huvudkontoret för Londons tunnelbana i protest mot privatiseringen av tunnelbanan. Tunnelbanearbetarna hade röstat för att gå ut i strejk den dagen, men strejken avblåstes efter att ledningen för Londons tunnelbana lyckats få en domstol att förklara strejken ogiltig enligt antistrejklagar.

Reclaim the Streets gjorde i samband med aktionen följande uttalande:

"Så fort transportarbetare går ut i strejk så börjar de engelska tidningarna att snacka om "misären på vägarna och järnvägen". Men vi vet att i verkligheten så är det tvärt om. Strejker är bra för andan och humöret. Arbetare får dagen ledigt, tunnelbanearbetare träffas och umgås på strejkvakten eller på puben istället för att arbeta.

Företagsledare talar om att det skadar Londons ekonomi. Men vad handlar ekonomi egentligen om? Det handlar om en massa människor som sliter för att överleva medan de drar in profit åt andra som lever på deras bekostnad. Vi säger, åt helvete med ekonomin! Vi vill skada det som skadar oss. Ekonomin innebär mänskligt lidande.

Nåväl, det är endast genom att använda sina ekonomiska muskler som tunnelbanearbetarna kan försvara sina intressen mot försöket att få dem att arbeta hårdare för mindre lön, vilket privatisering handlar om. Men när ledningen inom London Transports beslöt att gå till domstol och RMT-facket avblåste strejken så visar det på att tunnelbanearbetare behöver omvärdera sin taktik. Det är ►

Rosa Luxemburg hyllad i Berlin

Rosa Luxemburg var en av det tidiga nittonhundratalets mest framstående revolutionära socialistiska teoretiker. Till skillnad från klassförrädarna i de socialdemokratiska partierna höll Luxemburg fast vid revolutionen som medel att nå socialismen och till skillnad från bolsjevikerna och andra auktoritära socialister insåg hon att det var proletariatet, arbetarklassen som skulle styra det socialistiska samhället, inte partieliten.

Men hennes viktigaste politiska gärning var motståndet mot första världskriget och kampen för att omvandla det till ett revolutionärt klasskrig. För trots misslyckandet i Ryssland var målet klart, en tysk socialistisk rådsunion!

Mördad av sossar

Rosa Luxemburg och hundratals av Berlins revolutionära arbetare mördades den 15 januari 1918 på order av den socialdemokratiska ministern Noske. De frikårer som sossarna använde för att slå ner den tyska revolutionen kom senare att rekryteras till nazisternas stormtrupper.

För att högtidlighålla minnet av Rosa Luxemburg och för kommunismen är det en årlig demonstration i Berlin. Dessutom lägger folk blommor vid minnesmärket över henne. Genom våra danska kamraters bussar och egen transport tog sig ett gäng svenskar ner till Berlin för att delta i demon. Efter vissa smärre missöden (till exempel ett tiotal tyska självmordsnazister som glatt anföll två och en halv buss danska autonoma) blev vi inkvarterade i ett ockuperat hus och kvällen innan demon bjöd AFA-Berlin på stor fest, trevligt. Själva demon var obeskrivligt fet. Trots att tyska snuten trakasserade de som närmade sig Leninplatz, där demon samlades, slöt tio till femton tusen upp, allt från det autonoma, antifascistiska, antiimperialistiska blocket vi gick i till PKK anhängare till PDSare till små maoistiska sekter. Demon hade fem stora block, det autonoma, det kurdisk/turkiska, PDS och två blandade block. Hade det inte varit för de ständiga snutattackerna hade det inte tagit oss särskilt lång tid att gå halvmilen till minnesstenen över Luxemburg men nu tog det nästan fyra timmar. Som vanligt anföll snutarna det kurdisk/turkiska blocket mest, men även vi tog några smällar.

Agera kollektivt

Min främsta erfarenhet från demon är hur starka vi faktiskt är när vi handlar som kollektiv, genom att hålla våra kedjor och slita loss kamrater från snutarna lyckades vi hindra dem att splittra demon. Väl framme vid minnesplatsen såg vi ett gigantiskt berg av blommor kring minnesstenen, senare fick vi veta att runt hundratusen berlinbor visat sin aktning för de döda.

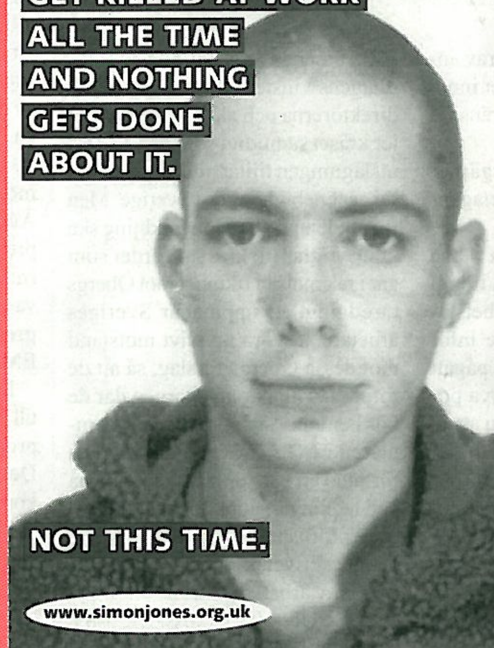
Vänstern växer igen

Man kan fråga sig varför den tyska snuten angriper demon år efter år - trots allt är femtontusen som demonstrerar för kommunism väldigt lite om en jämför med hela Tysklands befolkning. Men demon växer varje år i styrka och efter både reformismens och statssocialismens misslyckande finns det bara en väg för vänstern att gå och det är den väg Rosa Luxemburg visade, revolutionär kamp för en fri och demokratisk socialism. För trots att åttio år har gått sen hennes död är det hon kämpade för mer nödvändigt än någonsin. Socialism eller barbari! ANDRÉS BRINK

► förståeligt att arbetare känner att det enda sättet att känna sig trygga är genom att ta till legala offentliga aktioner. Men den enda verkliga tryggheten är att hålla ihop. Om strejkande respekterar och håller fackliga lagar kommer de troligen inte att lyckas att få igenom sina krav, det är det som lagar är till för.

Nyligen så visade elektriker på utbyggnaden av Jubilee Line under en pågående konflikt med ledningen att det kommer att vinna om de inte lyssnar på sitt fack när facket försöker få dem att följa antistrejk-lagarna. De lärde sig att det är inte genom lagliga fackliga metoder, utan genom direkt aktion och solidaritet, som arbetare kan försvara sina intressen. Idag, genom denna stödaktion, vill Reclaim the Streets visa att vi står tillsammans med arbetarna mot deras bossar, mot New Labour och för självständiga direkta aktioner för en bättre värld."

Offer för nyliberalismen

Simon Jones var en 24-årig engelsk kille, som den 24 april -98 blev ännu ett offer i det system med tillfälliga anställningar som håller på att breda ut sig i Storbritanningen. Efter bara fem minuters "övning" kastades han in i jobbet som lastare i en båt – ett av landets farligaste jobb. Två timmar senare dödades han, krossad av klorna på en kran.

Den nyliberala politiken i Storbritannien går ut på att göra livet allt surare för de arbetslösa. Antalet tillfälliga jobb och projektanställningar ökar, folk tvingas att ta jobb för skitlöner, utan någon säkerhet, utan sjukersättning och utan semesterersättning. Det betyder givetvis en större profit för företagen – och fler dödsfall och skador för arbetarna.

Politiken dödade

För att få behålla a-kassan blev Simon Jones tvingad att ta första bästa skitjobb. Den nyliberala arbetsmarknadspolitiken dödade honom.

Simon var aktiv i Direct Action Movement, en anarkosyndikalistisk grupp, medlem i anarkistgruppen Class War och hade bland annat varit aktiv i stödverksamheten för de strejkande hamnarbetarna i Liverpool. Därför var det en självklarhet för hans gamla kamrater att agera.

Aktioner mot det dåliga skyddet

De har nu dragit i gång en kampanj, med direkta aktioner mot systemet med tillfälliga anställningar och livsfarliga jobb. De har bland annat ockuperat såväl arbetsförmedlingar som hamnen där Simon dog, hängt upp banderoller och delat ut flygblad. Bara några veckor efter den första aktionen kom det första resultatet – löften från en minister om större insatser för arbetarskydd.

MIKAEL BOBERG
www.simonjones.org.uk

SAC:s förhandlingssekreterare Lena Barrow om

Öberg och klass-kriget från ovan

Öbergutredningen föreslår klara inskränkningar i strejkrätten. Enligt regeringen är enda möjligheten att undgå lagstiftning i den vägen, att arbetsmarknadens parter på frivillig väg avtalar om motsvarande inskränkningar. Regeringen tror på en "samsyn". Men kan verkligen arbetarna och kapitalet uppnå ett samförstånd? Är inte deras mål oförenliga?

Den 30:e november släpptes slutbetänkandet i utredningen om ett förstärkt förlikningsmannainstitut (SOU 1998:141), "Öbergutredningen" som har gjorts på uppdrag och med direktiv av arbetsmarknadsdepartementet, vilket nu håller på att inlemmas i det nya näringsdepartementet under ledning av Mona Sahlin och Björn Rosengren. Själva grunden till direktiven är regeringens (och SAF:s...) åsikt att lönebildningen i Sverige inte är tillfredsställande - det vill säga; vi har för höga löner och för stor löneglidning.

Öbergs förslag

Öbergutredningens remisstid löper ut den 8:e mars 1999. Förslagen i utredningen går kort ut på att göra ett antal inskränkningar i strejkrätten med hjälp av lagändringar:

-Förlängning av varseltiden från 7 till 14 dagar.
-Inrättandet av ett medlingsinstitut, med befogenhet att skjuta upp varslade stridsåtgärder i upp till 14 dagar och med syfte att påtvinga parterna ett "samförstånd".
-Begränsningar i rätten till sympatiåtgärder.
-Införande av ett krav på att konfliktåtgärd ska "stå i proportion till" den konflikt den orsakas av och även på att konfliktåtgärd ska "stå i proportion till" dess skadeverkningar för motparten (man ska t ex inte få ta ut nyckelpersoner i strejk eftersom det är "billigt" för facket samtidigt som det slår hårt mot arbetsköparen).
-Förbud mot stridsåtgärder mot enmans- och familjeföretag.

En utrednings slutbetänkande är första formaliserade steget mot lagstiftning/lagändring. Utredningen går ut på remiss till myndigheter och organisationer. På grundval av remissvaren bearbetas sedan utredningen i vederbörande statsdepartement. Departementet kan sedan antingen göra ingenting eller lägga fram ett lagförslag till riksdagen i form av en regeringsproposition. Propositionen behandlas av riksdagen som beslutar om den skall antas som lag eller inte.

Alliansen för tillväxt

Under hösten formades en "allians för tillväxt" av SAF, LO, Saco och TCO. Deras ambition var att avtala sig fram till en lösning i Öbergs anda. Beslutet om alliansen, liksom innehållet i deras diskussioner, var dock hemligt. Så hemligt att inte ens de i organisationerna ingående förbunden fick veta vad alliansen pratade om! Målet var ett avtal före årsskiftet. Samtalet bröts dock strax före jul, då LO hoppade av p g a att de inte uppfattade SAF som intresserade av annat än att få diktera villkoren. Ett sundhetstecken från LO får man väl säga. Samtidigt ett steg närmare lagstiftning på området, eftersom bland annat Mona Sahlin uttalat sig för lagstiftning på arbetsrättsområdet om inte parterna på arbetsmarknaden kommer överens. Dessutom vet vi att samtliga riksdagspartier, utom Vänsterpartiet, i samband med valet i september 1998 föreslog diverse inskränkningar i arbetsrätten.

Ingvar Carlsson - samsynsman

Regeringen har dock inte gett upp hoppet om att styra arbetsmarknadsregleringarna åt önskat håll på "frivilligbasis". Man har nu utsett före detta statsministern Ingvar Carlsson och ovan nämnde Svante Öberg till "samsynsmän" för arbetsmarknadens parter. De ska alltså med andra ord försöka få parterna tillbaka till förhandlingsbordet.

Men hela diskussionen utgår från kapitalisternas synvinkel: de ska fortsätta sitta på produktionsmedel och makt. De ska fortsätta att berika sig med hjälp av andras arbetsinsats.

Om deras rättigheter enligt arbetsmarknadslagarna inskränks, har de inte ett utan flera ess i rockärmen. De kan t ex påverka samhällsdebatten och riksdagsbesluten via SAF-lobbyn och Timbro och de kan hota att flytta produktionen utomlands. Men genom att istället, med hjälp av den socialdemokratiska regeringen, tvinga fram en "samsyn" på arbetsmarknaden, får kapitalisterna motparten att bakbinda sig själv. Åter skall arbetarna "ta sitt ansvar" precis som efter spekulationsorgierna på 80-talet. Om arbetarna själva håller sig i schack, krävs mindre repression för att styra landet in i EMU-sfären.

Målet tycks vara att göra Sverige till ett land med billig arbetskraft,där produkter skapas främst för export. De som producerar har inte råd att konsumera det producerade, men de som äger produktionsmedlen får större vinster än idag. Det tycker jag inte att vi ska acceptera!

LENA BARROW
SAC:S FÖRHANDLINGSSEKRETERARE

Till Sveriges arbetare!

Syndikalistiska Ungdomsförbundet antog på sitt 9:e landsmöte ett uttalande angående Öbergs utredning

Under hösten har Svante Öberg på regeringens uppdrag kommit med ett förslag som på ett allvarligt sätt skulle begränsa arbetarnas möjligheter att fritt och självständigt bekämpa arbetsköparväldet, slåss för rättvisa löner och anständiga arbetsvillkor. Samma förslag verkar också återfinnas i de hemliga förhandlingar som tills nyligen pågick mellan LO:s, TCO:s, SACO:s och SAF:s toppar om ett nytt "Saltsjöbadsavtal", men som nu åtminstone tillfälligt avbrutits.

I Öbergs utredning finns bland annat följande:

✔ Att varseltiden förlängs från 7 till 14 dagar.
✔ Att ett medlingsinstitut, med befogenhet att skjuta upp aktioner och påtvinga parterna att samförstånd inrättas.
✔ Att rätten till sympatiåtgärder begränsas.
✔ Att ett propotionalitetskrav införs vid stridsåtgärder, vilket innebär att fackföreningarna begränsas i sina konfliktåtgärder.
✔ Att förbud mot stridsåtgärder mot enmans- och familjeföretag införs.

Vi motsätter oss samtliga dessa förslag. De kommer att leda till att Sveriges lönearbetare och arbetslösa trycks tillbaks ytterligare inför den kapitalets offensiv som pågått under 80- och 90-talen. Själva poängen med stridsåtgärder är ju att de ska slå hårt, för att citera LO-juristen Kurt Junesjö. När arbetsköparna ökar utsugningen, när kamrater på andra arbetsplatser drabbas - då måste vi ha rätten att kämpa emot.

Öbergs förslag grundar sig på åsikten att lönebildningen i Sverige inte fungerar bra. Det håller vi förvisso med om. När lönerna i princip stått stilla i många år, samtidigt som företagens vinster rakat i höjden, när direktörerna och aktieägarna smörjer kråset samtidigt som den sociala utslagningen tilltar - då är det något fel på lönebildningen i Sverige. Men för att denna skeva lönebildning ska kunna rättas till krävs åtgärder som går i rak motsatt riktning mot Öbergs utredning. Vi uppmanar Sveriges arbetare att göra massivt motstånd mot dessa Öbergs förslag, så att de förpassas till papperskorgen där de hör hemma. Vi uppmanar medlemmarna i LO:s, TCO:s och SACO:s förbund att vara uppmärksamma på vad ledningarna för dessa organisationer förhandlat om. Och kräva att de inte skriver under några försämringar av arbetsrätten.

SUF:S 9:E LANDSMÖTE, 3-6:E JANUARI 1999, ÅRSTA FOLKETS HUS

DEBATT, BERÖM & SKAMLÖSA PÅHOPP

Skriv (kort!) till Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm.
E-post: direkt.aktion@usa.net

Uttalanden från Syndikalistiska ungdomsförbundet och SUF:s 9:e landsmöte

Rätt till abort – en självklarhet

Vi, Syndikalistiska Ungdomsförbundet, tar bestämt avstånd från de uttalanden mot den fria aborträtten som framförts den senaste tiden, främst av politiker inom den kristna högern och av rörelsen "Ja till livet".

Kvinnans rätt att bestämma över sin egen kropp är en av de mest grundläggande förutsättningarna för ett jämlikt och jämställt samhälle. Kampen för den fria aborträtten har varit hård och förts länge. Ett inskränkande vore ett stort kliv tillbaka.

Oönskade graviditeter inträffar och aborter genomförs oavsett om lagstiftningen tillåter det eller ej. Den väsentliga skillnaden är att många kvinnor i samhällen där aborträtten inte existerar eller inskränks kraftigt skadas för livet, eller avlider, till följd av illegala aborter. Dessutom ökar risken att skam- och skuldkänslor skadar kvinnan psykiskt eftersom hon inte bara bryter mot en social norm utan också mot en av samhället antagen lag, och vi anser att samhället inte har rätt att förklara en kvinna i den situationen för förbrytare.

Vi är övertygade om att endast fri tillgång till preventivmedel, sexualupplysning samt arbete för jämställdhet mellan könen kan minska antalet oönskade graviditeter och aborter. SUF tar därför starkt avstånd från alla förslag på inskränkningar av aborträtten, vilka ytterst är ett angrepp mot kvinnan.

Syndikalistiska Ungdomsförbundet

Mot EMU!

Vid nyår inträdde EMU, den europeiska monetära unionen i kraft. Förespråkarna hävdar ofta att avtalet endast handlar om ett valutaskifte. Sanningen är att EMU är ett odemokratiskt projekt som slår hårt mot Europas arbetslösa och anställda.

De ekonomiska makten i EU innehas numera av en centralbank. Denna centralbank kan inte avsättas via val eller genom politiska beslut. Den ekonomiska politiken kommer styras av EMU:s direktiv som bland annat innebär att man sätter inflationsbekämpning före bekämpande av arbetslösheten. Med detta och det nyligen instiftade Schengenavtalet, där politisk aktivism kriminaliseras och en hetsjakt på flyktingar inletts, är det tydligt att EU inte är vad förespråkarna hävdat. EU har fört Europa ännu längre bort från verkligt folkstyre och har gett ännu mera makt till storkapitalet. Vi uppmanar därför alla att bojkotta valet till Europaparlamentet den 30:e juni och i stället ta den direktdemokratiska kontrollen över sin närmiljö, t.ex. arbetsplatser, skolor och bostadsområden.

Syndikalistiska Ungdomsförbundets (SUF) 9:e landsmöte 3-6:e januari 1999, Årsta Folkets Hus, Stockholm

Uttalande till stöd för Kurdistan

Vi i Syndikalistiska Ungdomsförbundet (SUF) uttalar vårt stöd för alla de som kämpar för ett fritt och socialistiskt Kurdistan och lyckönskar alla er som kämpar mot den Turkiska ockupationsmakten.

Syndikalistiska Ungdomsförbundets (SUF) 9:e landsmöte, 3-6:e januari 1999, Årsta Folkets Hus, Stockholm

Det är hög tid att ta avstånd ifrån djurrättssekten!

För det första finns det inget socialistiskt överhuvudtaget i att slå nedåt i samhällshierakin. Djurrättsaktivisterna går på invandrarkvinnor som säljer korv, mejeriarbetare skräms till att sjukskriva sig och nu har de även sänkt sig så förbannat lågt att de till och med kartlägger oskyldiga barns väg till skolan! Barn till anställda på Smittskyddsinstitutet, SMI i Stockholm.

Att de kallar sig autonoma är bara skrattretande. Deras kamp handlar om etik och moral på individnivå, något som knappast kan jämföras med de stolta autonoma kamptraditioner som historiskt sett funnits. Dessa såg till skillnad från dagens djurrättsaktivister historiematerialistiskt och framför allt kollektivt på sin kamp. De eftersträvade en icke-auktoritär socialism, djurrättsaktivisterna nöjer sig i bästa fall med om det så kallade "djurförtrycket" försvinner.

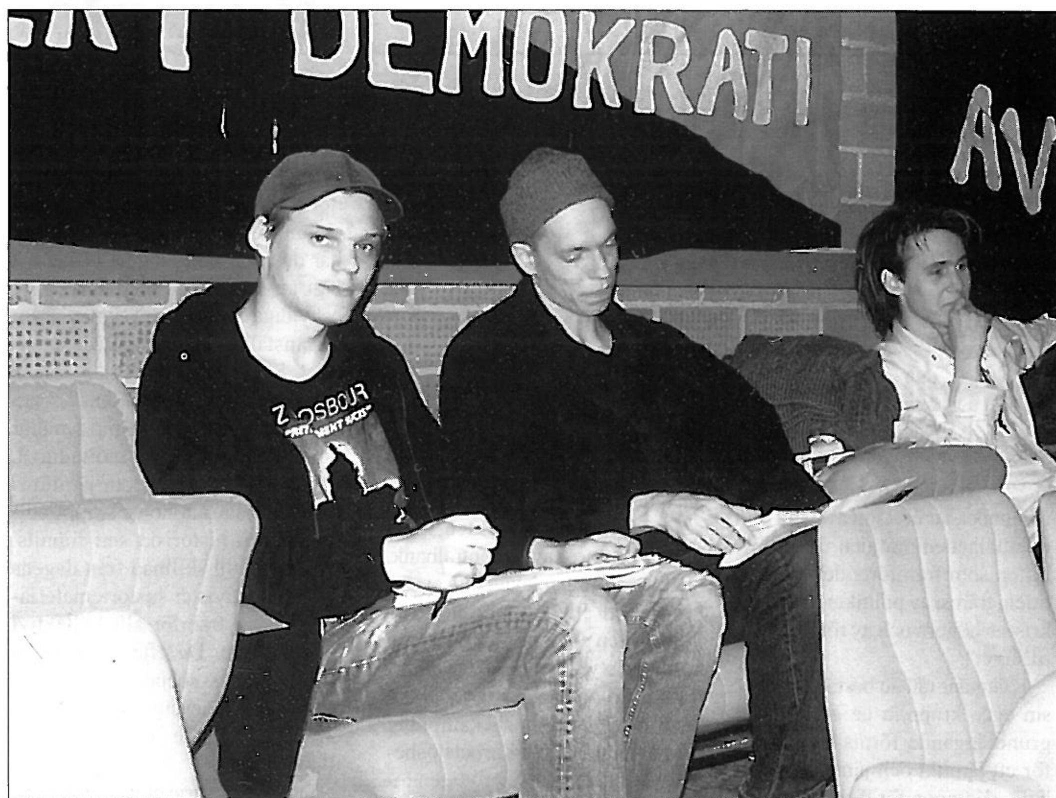
Vi anser att varje tidning, tidskrift, organisation, nätverk, musikgrupp osv inom den utomparlamentariska vänstern bör tänka sig för och göra ett ställningstagande i frågan: Ska vi ha med denna sekt att göra i fortsättningen? För det är en sekt, åtminstone de som driver SMI-kampanjen i Stocholm. De har inget klassperspektiv överhuvudtaget, de ser inte det minsta socialistiskt på samhället. En människa måste vara hjärntvättad om den utfäster hotelser mot barn i en fråga som är högst diskutabel. Alltså: ska djur lida för att till exempel din lillebror/syster ska få läkemedel mot leukemi, barncancer, diabetes etc? Detta är en fråga som ska *diskuteras*. Okej de har kanske en annan grundsyn på individer än vad vi har, vi likställer inte råttor och människor. Men faktum kvarstår, de har ingen rätt att utge sig för att vara autonoma frihetliga socialister. Vi kan inte godta alla som "bekämpar förtryck" som en del av vår *socialistiska* rörelse, det är för oss helt självklart.

För oss är mejeriarbetarna, invandrarkvinnan, och de olyckliga barnen de vi ska solidarisera oss med i kampen för en drägligare tillvaro. En kader av politiskt korrekta medelklassungar (ja, vi har träffat en klar minoritet djurrättsaktivister från arbetarklassen) utan underifrånperspektiv alls, får gärna bli den sekt de är utan socialistisk draghjälp! Frågorna kvarstår: Varför ska de ta plats i våra organ? Vem vill bli förknippad med dessa individualister?

Medlemmar ur SUF och AFA Göteborg

Lyckat landsmöte

SUF höll sitt nionde landsmöte i Årsta Folkets Hus, 3-6 januari. 60 representanter från sammanlagt 22 klubbar närvarade. Det, utan att överdriva, välorganiserade mötet, kommer att gå till historien. Efter fem år av organisationsbygge har nu federationen hittat fasta former.

- Direkt Aktion är inte bara ett viktigt vapen, det är också en väldigt bra tidning, säger Pär från SUF-Gävle. Till höger Micke och Mattias från nybildade SUF-Sandviken

Lena Barrow, SAC:s förhandlings sekreterare och tillika SAC:s representant på mötet, var imponerad:

- Jag visste redan tidigare att SUF är SAC:s framtidshopp. Nu vet jag det ännu säkrare.

SUF är även i fortsättningen organisatoriskt fristående från SAC även om ett nära samarbete finns på ett flertal områden. Lena tycker inte att det är något problem:

- Jag tror att det är bra att relationen inte är formaliserad. Det kan annars finnas en risk i att det blir ett traditionellt ungdomsförbund och det kan passivisera folk.

–Det är också väldigt hierarkiskt med ett ungdomsförbund och en "moder"-organisation. Bättre då att SUF och SAC står sida vid sida och ger varandra stöd.

Mot EU-valet

Ett viktigt beslut som fattades efter en motion lagd av SUF-Lund, var en gemensam kampanj inför EU-valet den 13 juni i sommar. Det blir den första "riktiga" rikstäckande gemensamma SUF-kampanjen. Det är slut med BUS; LUS; SUG; OAS och alla andra fantasifulla förkortningar på klubbnamnen. Alla klubbar ska numera heta ortsnamnet följt av SUF.

Den viktigaste förändringen i principförklaringen var att meningen "SUF är mot alla former av förtryck" ströks. Detta ska inte tolkas som att SUF nu tycker att det är helt okej med förtryck. Strykningen motiverades av att det var en lösryckt mening som inte passade in i sammanhanget och kunde användas av till exempel abortmotståndare för argument.

Direkt Aktion

SUF var även nöjda med tidningen Direkt Aktion och vi redaktionsmedlemmar har fått fortsatt förtroende. En rundfrågning på landsmötet om vad kampformen direkt aktion egentligen var, gav följande svar:

–Att göra saker direkt istället för att vänta på att en ledare tar initiativet. Det är direkt aktion att bara ställa sig upp under ett föredrag i skolan och säga emot läraren, sa Evelina från Lund. Micke och Mattias från den alldeles nybildade SUF-klubben i Sandviken tyckte bara att Direkt Aktion var bättre än Arbetaren.

–Att göra saker utan ombud. Jätteviktigt, utan direkt aktion blir ingenting gjort. Vårt viktigaste vapen! Det är en protest mot alla beslut som fattas över våra huvuden, att vi tar våra beslut själva, säger Azadeh, SUF-Malmö. Pär från Gävle gav följande svar:

–Ett väldigt viktigt vapen, faktiskt det enda vapen vi har när parlamentarismen inte funkar. Men vi måste komma ihåg att det är ett neutralt begrepp om det inte fylls med innehåll. Också är Direkt Aktion en väldigt bra tidning.

Och vi tackar landsmötet för detta.

CHRISTOFFER KARLSSON

Azadeh, SUF-Malmö och Evelina från Lund till vänster

Antifademo i Ludvika

Lördagen den 29:e november samlades drygt 100 antirasister i Ludvika för en antirasistisk demonstration arrangerad av SUF-Falun och AFA-Dalarna. Bakgrunden var att Ludvika de senaste året blivit ett centrum för Dalarnas nazister och ett flertal överfall mot invandrare och antirasister skett. Arrangörerna ville väcka Ludvikaborna till att göra motstånd mot nazisterna.

Runt 90 poliser kommenderades till Ludvika denna dag och de spärrade av stora delar av Ludvika med kravallstaket, bl a samlingsplatsen för demonstrationen. Men antirasisterna bytte bara smidigt samlingsplats och på så sätt kunde demonstrationen utan problem tåga iväg. När demonstrationen kommit några kvarter jagades ett 20-tal nazister som tänkt attackera demonstrationen iväg.

Polisen skyddade då nazisterna och gick till attack mot antirasisterna. De stängdes in och fick inte fortsätta demonstrationen förrän samtliga deltagare visiterats. Flera hundra Ludvikabor blev vittnen till polisens beteende. Många var upprörda och nästan hundra Ludvikabor anslöt sig till demonstrationen efter polisattacken och demon kunde avslutas utan några fler intermezzon. Nazisterna var bortjagade och lokalbefolkningens sympatier hade vunnits. Förhoppningsvis var denna demonstration början på ett starkt folkligt motstånd mot nazisterna i Ludvika.

Mycket nytt i SUF

Många har fått intrycket av att SUF bara sysslar med demonstrationer mot Shell, antifascism och porrmotstånd. Men detta Hänt i SUF visar förhoppningsvis att vi är ett förbund som kämpar med en mångfald av metoder och i flera politiska frågor.

I Enköping har SUFarna tröttnat på den ensidiga borgerliga indoktrineringen från Enköpingsposten. Därför har man börjat ge ut en egen lokaltidning, Monstret. Tidningen är gratis och ska komma ut varannan månad. Den kommer komma ut både som papperstidning och i en e-postversion. Vill du ha den, skriv till lokalamonstret@hotmail.com.

SUFs föregångare i början av seklet, Ungsocialisterna, var väldigt aktiva i kampen för legalisering av kondomer och andra preventivmedel. Men även om gummina idag blivit formellt lagliga så är det ju inte alla som har råd med dem. Att få ha säker sex är delvis en klassfråga.

SUF i Strängnäs och Eskilstuna har därför dragit igång en kampanj mot de höga kondompriserna. Flygblad har delats ut och man har samlat in namnunderskrifter. Alla som skrivit under har fått en gratis kondom.

En annan bra grej som oftast är på tok för dyr är lokaltrafiken. Den är bra för miljön och man kan ta sig nånstans även utan körkort och bil. Därför har SUF-Norrköping dragit igång en kampanj mot de höga avgifterna på lokaltrafiken i Östergötland. Norrköping har också delat ut flygblad mot USAs bombande av Irak.

Julklappar

I jultider är givetvis klasskamp minst lika viktigt som annars. Det är vanligt att tomten får allt beröm för julklapparna trots att det är tomtenissarna som sköter produktionen. Detta var något som SUF-Umeå protesterade emot på Umeås torg under julruschen. Julklappar i form av inslagna tegelstenar med politiska budskap delades också ut.

SUF-Lund har deltagit i en demonstration i Lund mot USAs ekonomiska blockad mot Kuba tillsammans med en del andra vänstergrupper med ett 50-tal deltagare. SUF-Lund höll ett tal där man både kritiserade blockaden och Fidel Castros regim.

I samband med att den omdiskuterade Ecce-Homo utställningen kom till Göteborg i början av december höll SUF-Göteborg en demonstration mot homofobi.

9:e november (årsdagen av kristallnatten) är en dag då det är viktigt att vara ute och påminna folk om att det inte får hända igen. SUFare var med och organiserade manifestationer i Luleå, Linköping, Göteborg, Stockholm och Uppsala (med 400 deltagare).

28:e november organiserade SUF-Falun tillsammans med AFA-Dalarna en större militant antifascistisk demonstration i Ludvika. Mera om den kan du läsa på föregående sida.

30:e november var SUFare med och organiserade demonstrationer i bla. Halmstad, Gävle, Skellefteå, Malmö och Norrköping.

Några av dom sista deltagarna på SUF:s nionde landsmöte

Agitationsturné

Under fem helger i september och oktober så har SUF-Gävle haft torgmöten i Skutskär, Sandviken, Storvik, Hofors, Ockelbo, Söderhamn, Bollnäs, Alfta, Edsbyn, Iggesund, Hudiksvall, Delsbo, Sundsvall, Timbrå, Härnösand, Sveg, Ånge, Brunflo, Östersund och Krokom.

Resultatet har varit varierande, många av orterna (dom minsta) har varit näst intill helt folktomma medan intresset i dom större orterna har varit ganska bra. SUF-klubbar har nu bildats i Sandviken och Östersund och kommer snart att bildas i Sundsvall. I Bollnäs, Hofors, Hudiksvall och Härnösand finns det också en ganska stor chans att det kommer att bildas SUF-klubbar. SUF-Gävle kommer självklart att ha en uppföljning på dessa orter. De som har åkt runt har kombinerat agitationen med att festa runt med lokalbefolkningen, dansbandskväll med Sesams på Mysoxen i Sveg, fredagsfirande på pizzerian i Bräcke och en stor fest på Röstugan i Harmånger rekommenderas starkt. Under torgmötena har det även värvats ett flertal medlemmar till LS av SAC och sålts mängder av propaganda.

Asyl åt alla

230 gävlebor demonstrerade mot inskränkningarna i flyktingpolitiken under parollerna "Mot rasistisk flyktingpolitik - Försvara rätten till asyl" och "Solidariteten har inga gränser - Varken geografiska eller juridiska". Arrangörer var SUF-Gävle och Ung Vänster i Gävle. Slagord som "Ropen skalla, asyl till alla" och "Flyktingarna behöver borgarnas klöver" ropades under hela färdvägen. På stortorget hölls ett möte där Lena Barrow från SAC-Syndikalisterna, Amelia Morey-Strömberg från Vänsterpartiet, Lisa Röstlund från Ung Vänster och Tor Löfgren från SUF talade. Flera av talarna talade om den "järnridå" som Europa bygger mot omvärlden och uppmanade till kamp mot EU:s inhumana flyktingpolitik. Det samlades även in pengar till Fristadsfonden, vars syfte är att stödja flyktingar som fått avslag på sin asylsö-kan. Johan Hägglund från SUF-Gävle kommenterar medias ointresse för demonstrationen:

–Vi får vara nöjda med uppslutningen, men den hade säkert varit större om inte tidningarna "lagt locket på". Vi har skrivit flera pressmeddelanden flera veckor före demonstrationen, vi har bjudit in till presskonferens men intresset att skriva om demonstrationen har varit svalt... Inför demonstrationen tryckte vi upp 1500 affischer och delade ut 10 000 flygblad för vi misstänkte att vi inte kunde lita till nån hjälp från Gävlepressen.

Mattias Pettersson

Sverige har blivit rikare, de fattiga har blivit fattigare

Det här är en artikel om ekonomi. Ekonomi kan tyckas oerhört tråkigt och ointressant. Men via en del ekonomiska artiklar kan man få reda på varför vissa blir rika och andra fattiga. Det här är en sån artikel. Den kunskapen kan man som fattig ha nytta av för med hjälp av den kan man se till att man får en större del av "kakan".

Sverige är i kris. Alla måste vara med och spara. Sverige sjunker i välfärdsligan. Det finns inte pengar till allt. Det är vad vi fått höra från nationalekonomer, företagsledare och politiker de senaste 8-10 åren. Med detta som motivering har löneökningarna varit små, a-kassan sänkts och den offentliga sektorn skurits ner. Och visst verkar det rimligt, finns det inte pengar så finns det inte. Det är bara ett litet problem, det stämmer inte. Sverige har inte blivit fattigare.

Sedan 1980 fram till idag har Sveriges Bruttonationalprodukt (BNP) stigit nästan oavbrutet med totalt 390 miljarder (enligt Statistiska Centralbyrån, SCB (www.scb.se)). BNP är detsamma som allt det vi producerar (tillverkar) i det här landet på ett år. Varor och tjänster. BNP mäts i fasta priser, dvs det finns ingen inflation (värdeminskning av valutan) i siffrorna som skulle kunna lura oss att tro att vi producerar mer än vi gör. Alltså har vi 390 miljarder mer att fördela idag än 1980 men trots det har vi under hela 90-talet bara sett en gigantisk nedskärningsvåg.

Medveten nedskärningspolitik

Det är sant att en del länders BNP ökat ännu mera en Sveriges. Delvis är det alltså sant att "Sverige sjunker i välfärdsligan". Frågan är dock om detta ens är ett problem. Så länge Sverige blir rikare gör det väl knappast nåt att andra länder blir ännu rikare. Vi har fortfarande ytterligare 390 miljarder att fördela jämfört med 1980. Man har med andra ord inte skärt ner för att man måste, det har varit en helt medveten politik från regeringens sida.

Problemet i den svenska ekonomin är enkelt att säga och svårt att förklara. Vinsterna är för höga. Återigen tvärtemot vad nationalekonomer, företagsledare och politiker i kör hävdat.

Den samlade produktionen i företagen kan användas till två saker. Vinst eller lön. Lönen går till företagens anställda, vinsten till dess ägare. Äger man inget företag är valet ur privatekonomisk synvinkel egentligen rätt enkelt. Hög lön/låg vinst. Men man bör också se till vad lön och vinster används till för att se hur det påverkar hela samhällsekonomin.

Lönerna kan gå till konsumtion (köpande av saker), sparande eller till det offentliga (staten) i form av skatter. En vinst kan gå till aktieutdelning, samlas på hög för att öka företagets förmögenhet eller till investeringar. Logiskt sett borde alltså höga löner och låga vinster leda till en hög konsumtion där en stor del av de produkter företagen producerar konsumeras. Då skulle i sin tur en positiv cirkel skapas där företagen blir ännu rikare och därmed blir arbetarna ännu rikare (genom ytterligare utrymme för löneökningar).

Vilket också bevisas av statistik från SCB. Från 1950 fram till slutet av 70-talet hade Sverige en rätt unik utveckling. Av den samlade produktionen i företagen gick alltmer till lön och allt mindre till vinst. Eftersom facket krävde högre löner, och strejkade om de inte fick som de ville. 1950 gick ungefär 50% till lön, 1960 60% och 1970 nästan 70%. BNPn ökade då med i genomsnitt 3,3%. Både den privata och offentliga konsumtionen ökade. Samtidigt investerades 22% av det samlade produktionsvärdet.

Från 70-talet börjar vinstandelen stiga och samhällsekonomin gå allt sämre. BNP har bara ökat med i medeltal 1,6%. Den privata konsumtionen har ökat mycket lite och den offentliga har till och med minskat. Och bara 18% av produktionsvärdet har investerats. Istället har allt mer gått till spekulation och privat förmögenhet.

De ökade vinsterna och de minskade lönerna har gjort svenska staten urfattig. Detta eftersom Sveriges skattesystem är byggt på hög beskattning av arbete och konsumtion samt låg beskattning av företag och kapital. Sedan 1981 har svenska staten förlorat 370 miljarder på ökad vinstandel enligt SCB. Det motsvarar nästan hela ökningen av statsskulden.

Pengarna har gått till de rika

Man har skurit ner i offentliga sektorn och statsskulden har ökat inte pga att någon utgift ökat nämnvärt utan för att inkomsterna minskat. Det är lite skumt att statsskulden används som ett argument av politikerna för att skära ner när samma politiker minskat statens utgifter. Politikerna har med andra ord velat skära ned.

Men vart har pengarna gått? Dels så har de privata företagen blivit rikare under nittiotalet. Men den stora mängden pengar har inte gått dit utan till hushållen. Enligt statistik från SCB har hushållens finansiella förmögenhet växt från drygt 300 miljarder 1990 till nästan 1300 miljarder 1998. Då kanske det verkar som alla, dvs hushållen, blivit rikare. Problemet är att den statistiken inte visar VILKA hushåll som blivit rikare.

Anne-Marie Pålsson vid nationalekonomiska enheten i Lund har kollat upp de svenska hushållens sparande och förmögenhet under åren 1986-1996. Den statistiken visar att de 10 procenten rikaste hushållen äger 80 procent av allemansfondernas värde, 97 procent av de börsnoterade aktierna och 100 procent av de onoterade.

De övriga fattigare 90 procenten av de svenska hushållen får alltså

dela på det lilla som blir över. Och det är inte alla som ens har nått spa-rat på banken eller i värdepapper. Enligt en undersökning Postens Privatekonomi genomförde förförra året saknade 40 procent av hushållen en sparad slant.

Det som har hänt de senaste 10 åren är med andra ord ingen längre "kris". Klassklyftorna har ökat, kapitalisterna (de som äger företagen) har blivit rikare och de anställda i företagen samt arbetslösa, pensionärer och studerande med arbetande/arbetslösa föräldrar fattigare medan det sammanlagda välståndet ökat. Kort sagt har arbetarklassen blivit fattigare, kapitalisterna rikare. Mellan 1950 och 1970 blev å andra sidan arbetarklassen rikare och kapitalisterna fattigare och då ökade det sammanlagda välståndet ÄNNU MER.

De här försämringarna har krävts av kapitalisterna och genomförts dels av högerpartierna (under de tre borgerligt styrda åren i början av 90-talet), men mest av "arbetarpartierna" socialdemokraterna och vänsterpartiet. Det ideologiska namnet för den här sortens politik är dock nyliberalism.

Vad kan vi göra?

Den här utvecklingen måste stoppas. Men vad kan vi då göra? Rösta fram ett nytt "riktigt" arbetarparti? Ställa socialdemokraterna och vänsterpartiet mot väggen och kräva en riktig arbetarpolitik? Det skulle knappast hjälpa. Det är inte i riksdagen makten i dagens samhälle finns. Riksdagen böjer sig bara för styrkeförhållandena ute på marknaden.

Under 1950, -60 och -70-talet var riksdagen pressad av arbetarnas organisationer. Främst fackföreningarna. De pressades av strejker och andra konkreta kampformer. Numera är det nästan bara kapitalisterna som pressar regeringen.

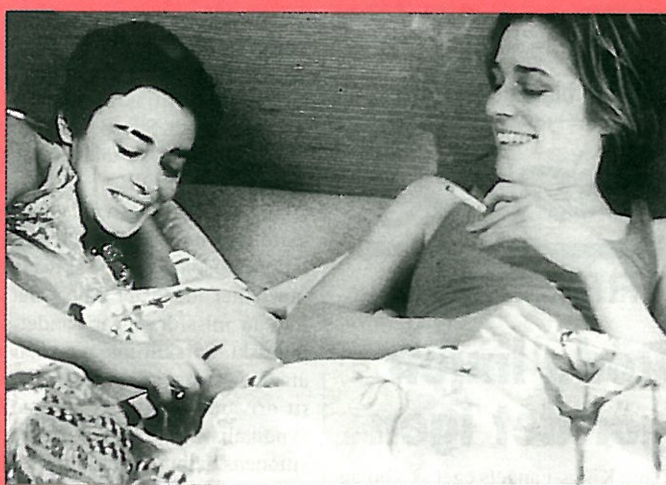
De ursprungliga organisationerna för arbetarklassen har tagits över av små eliter med höga löner och stor makt. Pampar som ser till sina egna intressen, inte folkets. Därför agerar dessa organisationer så pass tamt när det välstånd de var med och byggde upp nu monteras ner. En fackpamp med 100 000 i månadslön har helt enkelt inget intresse av att låglönegrupper får det bättre.

Därför måste vi bygga nya organisationer byggda på medlemsdemokrati och att alla som berörs av ett beslut ska få vara med och fatta det. Så inga nya eliter ska kunna uppstå. Är man anställd kan man gå med i fackföreningen SAC-Syndikalisterna som är uppbyggt enligt dom principerna och ställer radikala krav mot kapitalisterna. Om SAC blir större skulle det dessutom antagligen leda till att de större facken pressades till att också ställa hårdare krav.

Det är också nödvändigt att utvidga synen på facklig kamp. Facket kan användas för mera än bara att fixa hyfsade löner åt de anställda. Facket borde även kämpa för sänkt arbetstid (så fler kan få arbete), miljön, mot diskriminering, privatiseringar mm. Vi måste inse att staten och företagen är en del av samma maktstruktur. Därför kan man till exempel med fördel strejka på Volvo för att stoppa neddragningar i sjukvården.

Är man arbetslös kan man gå samman med andra arbetslösa och kräva arbeten och schysst levnadsstandard med hjälp av direkta aktioner som de franska arbetslösa redan börjat göra. Och går man i skolan kan man gå samman med andra elever där och förändra och ställa krav samt givetvis propagera mot nyliberalismen (som har ett av sina starkaste fästen i skolans samhällskunskapsböcker).

Mattias Pettersson

Två änglar och deras drömmar

- Är det vädret eller är det jag eller är inte allt rätt konstigt just nu? Min kompis såg lite förvirrad ut när vi stod där i vinterkylan. Vi hade just stigit ut ur biografen, tänt var sin cigg och stått tysta och bara stirrat. Jag log och svarade: Jo allting är rätt konstigt just nu.

Änglars drömliv är en film som dröjer sig kvar inom en. Det är en film som kommer nära och därför inte går att bara ruska av sig. Vardagen blir lite annorlunda, åtminstonde för en stund. Bara det är en anledning till att gå och se den. Sen är det ju inte direkt överflöd på filmer med både klass- och kvinnoperspektiv. De flesta skildringar av arbetarklassen har en tendens att dels handla om killar och dessutom ha en allmänt grabbig ton.

I Änglars drömliv följer vi Isa och Maries liv. Två unga kvinnor som möts genom ett tillfälligt skitjobb som sömmerskor. Isa som är bostadslös flyttar in hos Marie redan efter första arbetsdagen. När Isa blir orättvist avskedad bestämmer sig Marie också för att sluta och de blir snart oskiljaktiga vänner.

Utan att känna varandra förstår de varandra från början. De kan varandras koder. De har samma sorts grymma humor, den som föds hos de som dagligen måste kämpa för sin överlevnad. Men ibland blir vardagen för svår att bära, inget går att skratta bort, man vill bara försvinna. För Marie väger den sidan tyngre. Det är hennes smärta som dröjer sig kvar när filmen är slut. Men det gör också Isas kärlek till livet och människorna. Deras personligheter kan lika väl vara två sidor av samma person. När det känns som tyngst kan allt plötsligt vändas och man ser igen varför man gör det man gör.

Parallellt utspelar sig historien om Sandrine.

På grund utav en olycka ligger en kvinna och hennes dotter Sandrine i koma. Marie och Isa får tillsvidare bo i deras lägenhet. Isa läser Sandrines dagboksanteckningar och besöker henne på sjukhuset. Hoppet om Sandrines överlevnad blir drivande för Isa och Isa i sin tur blir drivande för filmen, hon gör att man orkar hänga med till slutet, hon tillför glädjen och styrkan.

Samtidigt lägger Marie all sin energi på en rik knöl som tänder på makt och som förnedrar henne och bryter ner allt det starka inom henne. Men det är i egenskap av man han vinner över henne. Till en början är hon nämligen den starka, därför att hon skiter i hans pengar, därför att hon föraktar honom och får honom att känna sig löjlig. Men när de inleder en sexuell relation byts rollerna och han får allt mer makt över henne. Även om hon mår dåligt av relationen, fortsätter hon att söka upp honom, fortsätter hon att försöka vara honom till lags genom att förändra och förnedra sig själv.

Så visst känner man sig lite ledsen och sårbar efter filmen. Men det viktiga är att man inte känner sig lurad eftersom filmen är så verklighetstrogen. Och så myser man rätt länge över att ett par hårda MC-grabbar slutar sparka neråt och visar på verklig vänskap och solidaritet.

Dharana Favilla

RedLine RECORDS

Röda linjen gör det igen

Latin Kings-gängets eget skivbolag Red Line bjuder här på åtta olika hiphop-artister från trakterna kring den röda tunnelbanelinjen i Stockholm - Alby, Fittja, Skärholmen och andra invandrartäta arbetarförorter. Som alltid när det gäller samlingsskivor är nivån skiftande, men som helhet är den en lyckad samling som är klart värd att införskaffas.

Musikaliskt är det, som i nästan all stockholmshiphop, ofta mörkt och Wu Tang-inspirerat, men ändå soft. Ett av undantagen är Daddy Boastin', som tidigare medverkat på Latin Kings plattor och här i låten The Ghetto toastar om hur han hatar snuten och är "revolutionary like Che Guevara". Och han är inte den enda som har ett politiskt budskap, många av texterna präglas av förortsstolthet och hat mot polisen.

Det trista med plattan är att dels att ingen av grupperna har någon kvinnlig medlem och dels att alla låtar utom en är på engelska. Fast å andra sidan är det enda undantaget, "Sätt dig själv i min sits" med Highest, en given hit med en text som verkligen berör.

Mikael Boberg

Life on the line / samlingsskiva från Red Line Records

Musik för Millenniumskiftet

Sommaren 1996 släppte danska Subspecies sin debutplatta "Whats Up Species?" Skivan var en märklig blandning från början till slut; musikstilen pendlade från tung metall till högtempopunk, live varvat med studioinspelningar och texter på både danska och engelska. Det var helt enkelt svårt att få grepp om Subspecies.

Sedan dess har bandet spelat på ett trettiotal politiska stödkonserter i Danmark och Tyskland, deltaget på Ungdomshusets samlingsskiva "Copenhardcore Underground" och nu släppt sin andra skiva, "Bogstaveligt Talt." Det som tidigare var svårbegripligt har numera blivit kristallklart. Musikstilen har slipats till en tung och drivande punk, inspelningskvalitén är (för DIY) mycket professionellt och de stenhårda politiska texterna har många nyanser. Subspecies är, bokstavligt talat, 2000-talets nordiska anarko-punk band.

För er som har svårt att förstå kartoffel-i-halsen-språket medföljer ett fyrfärgsomslag med skivan som innehåller alla texter. Alltså, det går inte att missförstå var bandet står politiskt. Särskilt inte om man vet att medlemmar i Subspecies har varit drivande i det danska anarkosyndikalistiska projektet Fagoppositionens Sammenslutning. Här har vi med kamrater att göra.

Spåret "8 timer om dagen" ställer den hårda frågan om vad vi kan åstadkomma för kampen under den tid som vi säljer vår arbetskraft; "er det virkelig det, vi gør for vores løn?" frågar Subspecies. "Politisången" ställer samma fråga till de som "ser sig selv som en viktig del af det borgerlige demokratis ve og vel" samt påminner oss om polisens agerande under ockupationstiden genom att se till att "flygtninge og kommunister, spaniens-frivillige og anarkister, blev fanget, interneret, udleveret til nazister". Polisen är inte de enda som missbrukar sin makt och inledningslåten "Hug en tå" gör politikernas roll i spelet klart för oss. "Magtens mæn och magtens kvinder ... ta afstand med alt hvad du har sagt ... har du nogensinde smagt magt". Men, mitt absoluta favoritspår är "Kløften". Inte bara är den glad och poppig, den behandlar också den alltid aktuella frågan om vårt fria val av politiska färg. Det är inte lätt när ens familj eller gamla vänner följer andra politiska ledstjärnor än en själv. Klyftor uppstår. Men svaret är för Subspecies enkelt; "Denne gang har han taget venner med & en hel masse dunke benzin. De stiker ild til kløften & folk dernede brænder som svin!" Klasskriget fortsätter.

"Bogstaveligt Talt" är ett måste för den medvetna SUF-medlemmens skivsamling. Om du behöver mer övertalning än det som står ovan så åker Subspecies på sverigeturné under påsklovet 1999 med spelningar på bland annat Kafé 44 i Stockholm den 30:e mars. Se upp! Fem nedbrända Folketingshus av fem möjliga!

Kurt Svensson

Bogstaveligt Talt
Supspecies
c/o Error World
Postbox 578
DK-2200 København N
fax: +45-35 35 13 10
e-post: subspecies@image.dk

Copen Fucking Hagen

Att släppa en CD-samlingsskiva som ett sätt att föra ut ett politisk budskap samtidigt som pengar kan skördas till stridskassan har blivit en allt vanligare företeelse bland våra kamrater. Norska Antifascistisk Aksjon, berlinska Antifaschistiche Aktion, Hasans Vänner mot Våld och Rasism och Brand har alla släppt varsin skiva. Och nu är det dags för kamraterna på andra sidan om sundet att bidra med en stödplatta för Ungdomshuset, Copenhardcore Underground. (Kanske är det SUF:s tur nästa gång?)

COPENHARDCORE UNGERGRUND

Jag gillar musik med politiska förtecken och politiska samlingsskivor ger mig ett utmärkt tillfälle att lyssna på olika band och musikstilar och samtidigt veta att mina pengar går till något bra. Jag kan också hålla mig á jour med alla nya band som är på något sätt knutna till rörelsen och veta vilka är värda att köpa eller kolla in på Tompa's Tisdagar på Kafé 44! Dessutom är sådana skivor utmärkta att spela på fester hemma hos mig. Men, inte alla låtar på danskarnas samlingsskiva är "politiska" i till exempel svenska Operations bemärkelse (alltså sångtexter som liknar politiska föredrag). Det finns en hel del vanliga sångtexter på Copenhardcore Underground, men det kanske är poängen - att vissa upp Ungdomshusets mot-kulturella bredd, inte att värva någon till den ena eller den andra ideologin...

För er som har svårt att förstå gröt-tugg (eller kartoffel-i-halsen-språket) kan jag glatt meddela att låtarna på Copenhardcore Underground är både på engelska och danska och det även finns en på svenska med bandet Inbildningsorkesteret. Ett exempel på språkförbistringen är låten "Døden er en simpel affære" av gruppen Grænseoverskridende Naivitet, en dödsmetallstandard med en för genren lättförstådd sång, men trots det fattar jag inte ett dugg av vad han sjunger! Men musiken fattar vi alla. Sedan har vi låten "Primus inter pares" av gruppen President Fetch som är en riktigt punkrock-klassiker och sångaren har en röst som påminner mycket om Jello Biafra. Men trots att han sjunger på engelska går det inte att förstå honom heller! Det tunga anarkosyndikalistiska bandet Subspecies slår ett hårt slag för kampen med låten "Meningsløs kritik" och här är det förhållandevis lätt för en hängiven svensk huvudstadsbo att förstå lite av kartoffel-texten! Låten "Black tongues" av Nonoxymol 9 skapar en häftig mörk stämning som inte är lätt att skaka av sig men ändå är mysig på något konstigt sätt. Men den absoluta höjdaren på skivan är Heatfarms ironiska "Got just what it takes to be bum". Det är en glad och poppig låt som alla kan sjunga med i.

Copenhardcore Underground innehåller 19 låtar och 20 spår (surprise!) och har en fin liten omslagspamflett som berättar om Ungdomshusets sekellånga historia och den kampen som idag drivs därifrån i formen av en riktig levande DIY-motkultur. Min bedömning? Okej, inte alla låter på Copenhardcore Underground är så där superpolitiska men skivan är jävligt bra ändå, så jag ger den fyra BZ-hus av fem möjliga!

Kurt Svensson

Copenhardcore Underground
Kan beställas för 100:- DKR från
Error Records
Postbox 578
DK-2200 København N
DANMARK

Gratis klasskamp

I och med det förra numret blev den "revolutionära socialistiska tidningen" Klasskampen gratis. Samtidigt så uttalades ambitionen att bli en "socialistisk Metro". Artiklarna har blivit bättre, hela mittuppslaget domineras av att många offentlig anställda är rädda för att en "felaktig" åsikt ska ge dem sparken. Utmärkta intressanta artiklar, men inget som inte går att läsa i till exempel Internationalen eller Arbetaren, vilket de flesta som läser tidningen antagligen gör, då den endast distribueras via ett halvdussin vänsterkaféer. Så frågan är hur Klasskampen kommer att lyckas med att nå ut till den stora majoriteten av arbetarklassen som inte redan är enrollerade i det revolutionära vänsterträsket.

Erik Mellsjö

Klasskampen nr 4
e-post: klasskampen@hotmail.com

Vad menar vi med det här med klasskamp egentligen???

Redaktionen ger sin syn på saken.

Klasskamp är något som pågår varje dag och har så gjort sedan urminnes tider. Ständigt försöker den priviligierade klassen få ut mesta möjliga arbete för minsta möjliga ersättning ur arbetarklassen. Ständigt motverkar, saboterar eller organiserar sig arbetare emot detta.

I korthet kan det kapitalistiska klassamhället beskrivas på följande sätt.

Grunden i vårt samhälle är, bortsett från rent emotionella behov, arbetet. Utan arbete skulle vi inte ha mat, ingenstans att bo, inga kläder. Genom arbetet förverkligar människan sig själv och sin värld.

Det arbete som utförs för att tillfredsställa våra behov kan administreras på olika sätt. I vårt samhälle administreras arbetet av det ekonomiska system som kallas kapitalism.

Kapitalismen går ut på att produktionsmedlen: fabriker, företag, maskiner, kontor osv ägs av en viss grupp, kapitalisterna. Eftersom det inte är de själva som arbetar, utan de bara äger och kontrollerar det hela, vill de ha högsta möjliga vinst kvar efter att de betalat löner och andra omkostnader. Det som blir över kallas för profit. Det är profiten som gör att kapitalisten blir rikare ju mer människorna arbetar och ju lägre löner de har.

Klassförtrycket

Man kan fråga sig varför människor finner sig i en tillvaro där vi tvingas slita ut våra kroppar för att någon annan ska få mer pengar, där vi inte har tid att utvecklas och göra saker vi trivs med utan berövas vår tid, våra liv.

Det är kapitalisterna som sitter på den verkliga makten i samhället och de vill naturligtvis behålla sina privilegier till varje pris. Kapitalismen går därför hand i hand med förtryck.

Vi bombarderas med borgerlig propaganda där vi bland annat uppmanas "dra vårt strå till stacken" om vi inte vill ses som parasiter, där varje form av solidaritet mellan människor är "marknadshinder" som leder till "onda" saker som inflation eller att företagen flyttar utomlands, vi varnas för "terrorister och anarkister" (till exempel fackföreningar som SAC), och påtvingas bilder av lyckliga (medelklass-) familjer som "började med två tomma händer".

Den arbetande klassen utsätts för direkta attacker, såsom avskedanden av politiskt obekväma personer, försämringar av fack- och sociala lagar och nedskärningar i den offentliga sektorn. Staten bedriver censur, kontrollerar människors privatliv och använder byråkrati som vanmaktsspridare.

I skolan får vi lära oss att sossarna avskaffade klassamhället. Propagandan finns för att folk ska tänka att "om det inte längre finns något klassamhälle och olika klasser kan det således inte heller finnas någon klasskamp" och kapitalisterna sitter ohotat kvar på maktpidestalen. Det är naturligtvis inte sant. I Sverige har det alltid funnits klasskillnader, och de kommer att bestå så länge som den politiska och den ekonomiska makten innehas av överklassen.

När vi nu konstaterat att vi göds med lögner ska vi försöka oss på en klassanalys.

På medeltiden och under den tidiga industrikapitalismen var skillnaderna tydliga mellan rik och fattig, men under historiens gång har gränserna suddats ut mer och mer. Arbetarklassen är heller inte en lika tydlig grupp idag som under industrialismens början, då Marx och Engels lanserade sina revolutionära teorier.

Överklassen:

Denna klass är lätt att definiera: Det är de som äger företag. En mycket isolerad klass som praktiskt taget föds med ett rosa moln runt huvudet, och uppfostras till att konkurrera och betrakta mindre välbärgade som dumma och lata.

Här hittar vi Wallenberg, Antonia Ax:son Jonsson och resten av gänget. Det är denna klass vi måste bli av med för att uppnå socialism. Det handlar om klasskrig, om att slå tillbaka och ta tillbaka det de stulit ifrån oss.

Arbetarklassen:

Den andra huvudklassen under kapitalismen är arbetarklassen. Dit hör alla som inte äger några produktionsmedel, utan tvingas lönearbeta för att överleva. Här finns kroppsarbetare och servicearbetare, tjänstemän och arbetslösa.

Men en del som inte äger produktionsmedel tjänar så bra och har så mycket makt att de inte gärna kan räknas till arbetarklassen. Därför är det meningsfullt att även tala om:

Medelklassen:

Medelklassen är professorer, läkare, högre tjänstemän, advokater; den klass som genom utbildning, rätta kontakterna eller streberi lyckats uppnå en förhållandevis trygg ekonomisk tillvaro och som har yrken med makt och inflytande över andra arbetare, även om de inte äger själva. Medelklassen utgör ofta en passivisserande faktor och ett falskt löfte om att alla, om det bara jobbar hårt nog, kan lyckas. De har ofta ideologiska uppgifter i samhället, där det gäller att försvara en liberal syn och ett akademiskt språkbruk.

Klass och sociala förhållanden

Alla är inte lika lätta att dela in i grupper. Över huvud taget fungerar oftast klassindelning bäst på en "abstrakt" nivå – klasserna finns otvetydigt där, men för man ner dem till en personlig nivå finns ofta faktorer som komplicerar bilden. Trots allt är vi ju alla individer, och påverkas av en mängd olika faktorer, där klass är en viktig del, men inte den enda. Ändå kan det vara bra att generalisera en del, för att mönstren ska träda fram klarare.

Då upptäcker vi att klassbakgrund är en socialt mycket viktig faktor. Det finns till exempel adelspersoner som rent ekonomiskt skulle kunna räknas till arbetarklass, men som har ett socialt skyddsnät, juridisk, moralisk och ekonomisk uppbackning och ett särskilt socialt "sätt" som gör att de kommer att klara sig bättre än de flesta andra.

På samma sätt finns det människor som arbetar sig upp till chefspositioner och är höginkomsttagare, men som kanske känner sig främmande i sitt nya umgänge, kanske saknar utbildning och därför riskerar att bli arbetslös om företaget skulle gå i konkurs eller myndigheten skära ner.

Ett talande bevis på samspelet mellan klass och social/kulturell tillhörighet, är att barn till akademiker oftare väljer att utbilda sig efter gymnasiet och att arbetarklassbarn är underrepresenterade på de svenska universiteten. Trots att det inte finns några "formella" hinder för en person från arbetarklassen att söka till universitetet, känner de ofta att de inte "duger" för universitetsstudier, eller rent av att det är ett parasiterande att utbilda sig själv på andras bekostnad.. Det visar med vilken effektivitet sociala mönster överförs mellan generationerna, och vilken viktig roll de spelar i klassamhällets fortlevnad.

Klasskamp!

Syndikalister anser att det är fel att arbetare exploateras av chefer och kapitalägare. Samtidigt måste vi ju arbeta, eftersom det är det enda sättet att överleva i det här samhället. Men då måste vi också, på ett organiserat sätt, tillsammans med våra arbetskamrater och andra arbetare, driva klasskamp, ta tillbaka det som tillhör oss, för högre lön och bättre villkor, och i slutändan också för att avskaffa hela det kapitalistiska system som utsuger arbetarklassen.

Länge nog har klasskampen framför allt bedrivits från överklassen. Länge nog har det rått samförstånd mellan arbetarrörelsen och kapitalet. Nu är det hög tid vi vänder på detta och börjar kämpa tillbaka. Vi har tagit nog med skit från överklassen, det är dags bryta defensiven.

Kamrater, arbetarklassen har ingenting att förlora, organisera er!

Intresserad av SUF?

Kontakta Samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb!

SUF:s Samordningsgrupp
Box 633, 801 27 Gävle. Tel: 026-65 34 23
suf.sog@swipnet.se

SUF:s Internationella Kommitté
ik_suf@hotmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Malmö)

SUF-Arvika
c/o Arvika LS, Kyrkogatan 40A, 671 31 Arvika.
Tel: 0570-103 07
sufarvika@usa.net
http://come.to/suf-arvika

Borås Ungsyndikalister (BUS)
c/o Borås LS, Salongsgatan 25, 504 56 Borås

SUF-Botkyrka/Skärholmen
c/o Botkyrka LS, Box 113, 145 01 Norsborg.

SUF-Enköping
c/o Enköpings LS, Tullgatan 7B, 745 35 Enköping.
Tel: 0171-298 00.
suf_enkoping@hotmail.com
http://www.geocities.com/hollywood/studio/9199

SUF-Eskilstuna
sufeskilstuna@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://www.geocities.com/Hotsprings/4433

Falu Ungsyndikalistiska Klubb (FUSK)
c/o Falu-Korsnäs LS, Trotzgatan 32-34D,
791 71 Falun. Tel: 023-26 354
fusk@motkraft.net
http://www.motkraft.net/fusk

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS, Signalgatan 13D, 621 47 Visby.
Tel: 0498-21 31 83
sug@swipnet.se

SUF-Gävle
Box 633, 801 27 Gävle. Tel: 0740-18 39 71
suf_gavle@hotmail.com
http://come.to/suf_gavle

SUF-Göteborg
c/o Syndikalistiskt Forum, Heurlins Plats 15, 413 01
Göteborg. Tel: 031-711 23 04.
suf_gbg@hotmail.com
http://www.angelfire.com/sc/sufgbg

SUF-Halmstad
c/o Hålet, Box 399, 301 09 Halmstad.
suf_hstd@hotmail.com
http://www.geocities.com/capitolhill/5208/index.htm

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Jönköping
c/o Jönköpings LS, Box 190, 551 13 Jönköping.
Tel: 036-12 62 36

Kalmar Autonoma - SUF (KA-SUF)
Box 229, 391 22 Kalmar.
ka-suf@usa.net
http://come.to/ka-suf

Fria Radikaler i Karlstad (FRIK)
c/o Karlstads LS, Brogatan 14, 654 60 Karlstad
Tel: 054-21 64 90
fria_radikaler@hotmail.com
http://come.to/fria_radikaler

SUF-Katrineholm
Box 73, 641 21 Katrineholm.
suf.k-holm@antisocial.com
http://www2.crosswinds.net/stockholm/~blacknight

SUF-Linköping
c/o Linköpings LS, Box 547, 581 07 Linköping
suf_lkpg@hotmail.com
http://surf.to/suf-linkoping

Ljusdals Unga Syndikalister (LUS)
c/o Ljusdals LS, Box 176, 827 00 Ljusdal.
ljusdals_ungsyndikalister@usa.net
http://www.geocities.com/capitolhill/lobby/5204

SUF-Luleå
Box 11078, 976 27 Luleå.
suf_lule@hotmail.com
http://www.members.tripod.com/~suf_lule

SUF-Lund
Box 951, 220 09 Lund.
suf_lund@hotmail.com
http://www.home1.swipnet.se/~w-15918/suf

SUF-Malmö
c/o Malmö LS, Box 7508, 200 42 Malmö.
Tel: 040-12 61 78
suf_malmoe@hotmail.com

SUF-Norra Bohuslän
suf_nb@hotmail.com
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS, Box 1009, 600 40 Norrköping
Tel: 011-13 18 55
suf_nrkpg@mailcity.com

SUF-Nyköping
suf_nykoping@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://w1.155.telia.com/~u15503237/suf/start.htm

SUF-Oskarshamn
sufohamn@antisocial.com
http://www.come.to/oas
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Sandviken
C/o Sandvikens LS
Box 246, 811 23 Sandviken
tel: 026-25 90 09

SUF-Skaraborg
(Kontaktas via Samordningsgruppen)

SUF-Skellefteå
suf_skelleftea@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)
http://www.geocities.com/Paris/Lights/3046/grias.jp

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS, Bergsundsgatan 10 nb,
117 37 Stockholm. Tel: 08-658 62 69
suf_sthlm@hotmail.com
www.geocities.com/CapitolHill/4811

SUF-Strängnäs
Box 139, 645 22 Strängnäs
suf_strangnas@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf-strangnas

SUF-Trelleborg
suf_trelleborg@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Uddevalla
suf_uddevalla@hotmail.com
(Kontaktas annars via Samordningsgruppen)

SUF-Umeå
c/o Umeå LS, Fabriksgatan 1, 903 31 Umeå.
Tel: 090-77 21 00.

SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS, Sysslomansgatan 13,
753 11 Uppsala. Tel: 018-69 46 89
suf_uppsala@hotmail.com
http://www.motkraft.net/suf-uppsala

Örebro Syndikalistiska Ungdomsklubb (ÖSUK)
C/o Örebro LS, Engelbrektsgatan 35, 702 13 Örebro
suf.orebro@swipnet.se
tel:019-10 60 65

Prenumerera på Direkt Aktion!

Succén fortsätter! 3:e gången gillt

Prisfest på Direkt Aktion

99:90

Alla gamla nummer (1-14) endast 99:90 spänn. Slå till nu – imorgon kan det vara för sent... Använd talongen intill eller sätt in pengarna på postgiro 64 99 67-7. Märk "D.A paket 1-14"
Nummer 12 är slut och ingår därför inte i paketet.

- ☐ Jag vill prenumerera på D.A. 6 nr 80 kr.
- ☐ Jag vill stödprenumerera för 6 nr 150 kr.
- ☐ Jag vill beställa följande gamla nr .... för 15 kr st. inkl. porto.

NAMN ______________________

c/o ______________________

GATA ______________________

ADRESS ______________________

TELEFON ______________________

PLATS FÖR PORTO

DIREKT AKTION
BOX 6507
113 83 STOCKHOLM